

PROI ETARIS DE TOTS ELS PAISOS:
UNIU-VOS:

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

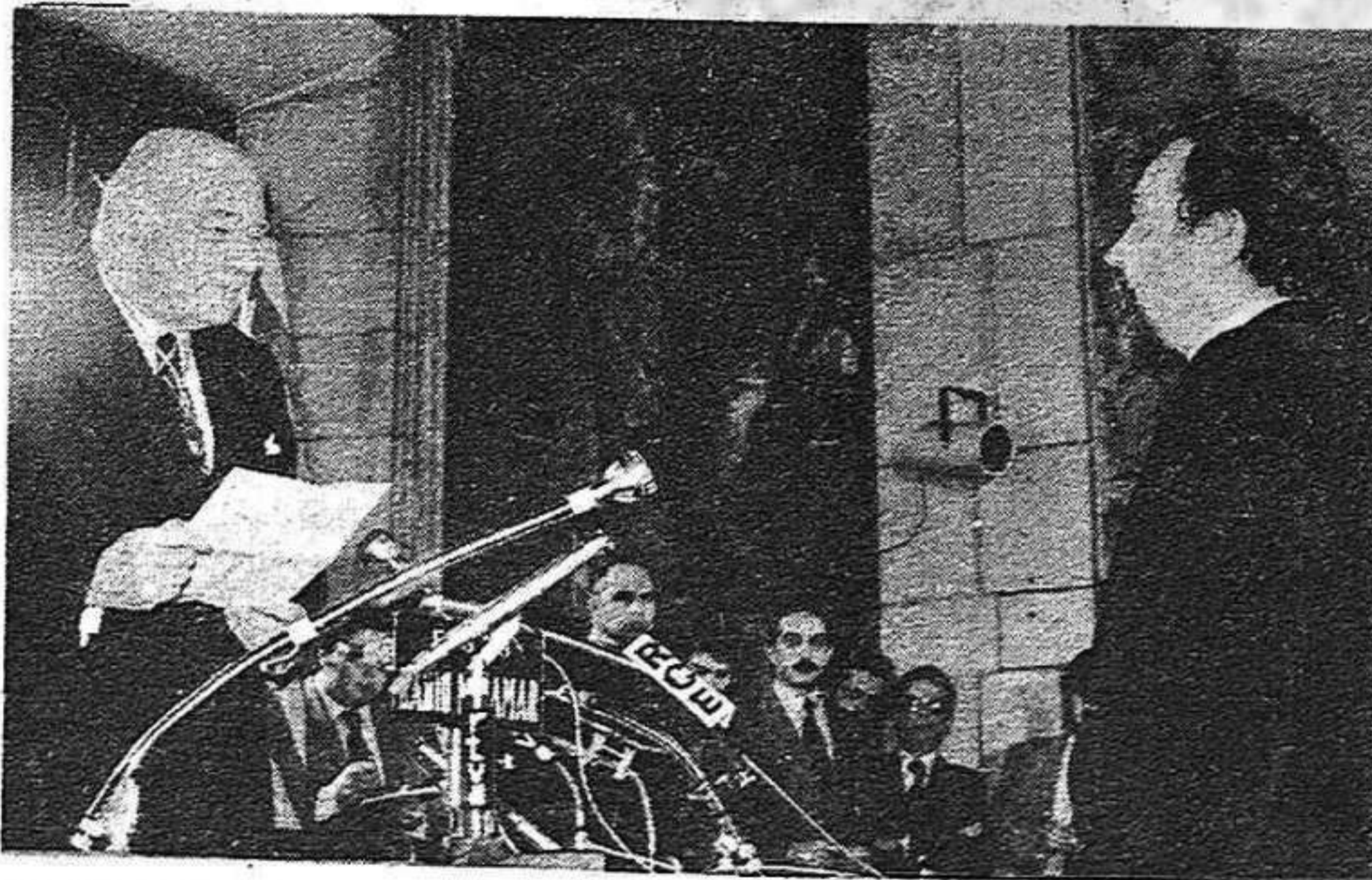
Número 507

del 16 al 22 de desembre de 1977

Preu: 15 pessetes França: 3ff

L'Assemblea de Parlamentaris, també

Generalitat democràtica

El Consell de la Generalitat comença a rutilar. Per ara ha definit les competències de cada Conselleria i ha pres l'acord de crear un fons català de la seguretat social que serà gestionat conjuntament pels departaments de Treball i Sanitat. I ha nomenat també els quinze membres de la comissió mixta que negociarà amb el govern el traspàs de competències estatals, així com els vuit components de la comissió encarregada de negociar la transferència de les atribucions de les diputacions catalanes. Els consellers van prendre possessió dels seus càrrecs divendres passat al Palau de la Generalitat, en un acte en el transcurs del qual el president Tarradellas va expressar el suport del Consell al Pacte de la Moncloa. Ara, però, el president es nega a acceptar el paper de l'Assemblea de Parlamentaris, que si bé no és legalment una institució de la Generalitat sí que és la dipositària de la sobirania popular expressada en les eleccions del 15 de juny. I que cal que sigui tinguda en compte perquè la Generalitat sigui, de debò, una Generalitat democràtica. (Pàgina 4) (A les fotos de Jordi Morera, el Consell Executiu un cop havien pres possessió els seus membres, un dels quals, el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, apareix en el moment de prometre el seu càrrec).

Eleccions

Les sindicals, d'aquí un mes; les municipals, ¿ajornament?

El Butlletí Oficial de l'Estat acaba de publicar el decret- llei que regula les futures eleccions sindicals. No tan futures, perquè, coincidint amb la publicació de les normes reguladores, Comissions Obreres i UGT, les dues primeres centrals sindicals del país, han acordat convocar les eleccions a tot Espanya entre el 16 de gener i el 6 de febrer. Ambdues centrals expressen la seva acceptació del decret, tot i assenyalant que té aspectes negatius, i consideren necessari "celebrar les eleccions en el marc legal per tal que puguin generalitzar-se a tots els centres de treball". Les eleccions municipals,

en canvi, poden veure retardada la seva convocatòria. De moment, el govern ha aprovat un projecte de decret- llei que no dona satisfacció ni de bon tros a les exigències de l'oposició, si hem de fer cas a les filtracions que ha publicat la premsa. Perquè no solament no s'hi preveu la participació en les votacions dels joves de 18 a 21 anys, sinó que, a més, s'hi preveu una forma d'elecció d'alcaldes que converteix de fet un sistema en principi proporcional en majoritari i estableix un mecanisme per formar coalicions electorals que ignora clarament la realitat dels nostres municipis. (Pàgina 5)

Serena indignació

En pocs dies ens han sotraguejat les notícies de dos morts. dos joves, un a Màlaga i un a Tenerife, han perdut brutalment la vida a conseqüència dels trets de les forces d'ordre públic. Una altra vegada, amb dolor i amb serena indignació alhora, hem de denunciar la violència imprecident d'aquestes forces que tenen tota una altra missió —vetllar pel veritable ordre públic, i haurem de retrobar el just significat d'aquesta expressió, capgirada pel feixisme— que no la de vessar la sang dels ciutadans amb actuacions insensates i amb una utilització criminal de les armes de foc.

La tensió a Espanya, creix d'una manera molt perillosa. La situació és greu i afecta la consolidació de la democràcia. Cal assolir un clima de distensió. Cal allunyar els perills que la violència comporta. Per això, alhora que denunciem l'actuació de les forces d'ordre públic i exigim responsabilitats pels assassinats de Màlaga i Tenerife, demanem serenitat, que no vol dir pas feblesa, en la resposta a aquests fets sagnants. Amb serena indignació exigim, fermament, que s'acabin els enfrontaments i la violència. Per sempre.

(Crònica de Tenerife a la pàg. 6)

Un nou projecte de llei d'Ordre Públic

La situació de les Canàries commociona la vida política

MADRID, 15.— Quan la societat espanyola amb prou feines s'havia refet de la commoció produïda per l'assassinat —sense palliatius— del jove malagueny Manuel Garcia Caparrós, una altra mort, de gairebé idèntiques característiques, venia a centrar el neguit d'aquesta amenaçada democràcia. La de l'estudiant de Tenerife Javier Fernández Quesada, que reproduïa, amb una fidelitat quasi fotogràfica, l'actuació de les forces d'ordre públic i dels màxims representants de l'Administració a la capital andalusa... La mort de l'estudiant canari —"Al meu fill, no el van matar, el van assassinar", diria amb dolor el pare de la víctima— era la número tres de les perpetrades en circumstàncies polítiques des del ja històric 15 de juny. I plantejava dues qüestions essencials. D'una banda, la urgència que el govern doni respostes positives a la dura crisi que afecta la societat i que és camp fèrtil tant per a les maniobres desestabilitzadores com per a l'aventurerisme de sectors teòricament situats a l'extrema esquerra. D'altra banda, posava novament sobre la taula la necessitat que tant la política d'ordre públic com les mateixes forces encarregades de vetllar pel seu compliment s'acomodin d'una vegada per sempre a la nova mesura democràtica.

L'enèrgica protesta de partits polítics i de centrals sindicals; les manifestacions de centenars d'estudiants a diferents indrets, i el tancament d'algunes universitats, expressaven amb fermesa aquesta exigència. Tant unes actituds com unes altres venien a sig-

nificar un prou! a aquestes situacions de les forces d'ordre públic, emparades, si no impulsades, pels homes del govern a zones com Màlaga primer i Canàries després.

Res d'això no esdevenia estrany. Perquè naturalment, el búnquer, encara incrustat als aparells de l'Estat, té noms i cognoms i el seu manteniment no només suposa un clar contrasentit sinó un seriós perill, que penja sobre el complex i trencadís procés democràtic com una espasa de Damocles. Les posicions resolutament ultrades d'homes com el president de la Diputació malaguenya, Francisco Cabeza, o com el governador civil de Tenerife, Luís Mardones —antic governador civil de Lleida, íntim de Gómez Benet, un dels implicats en l'atemptat de "El Papsu", amb el qual sembla que planeja el boicot a la "marxa de la llibertat" al seu pas per Tàrraga— eren prou conegudes. Naturalment, sense necessitat que hàgim de tenir a la vista aquestes dades banyades en sang...

COMISSIONS GESTORES A LES DIPUTACIONS I MUNICIPIS

En aquesta línia de petició de canvis urgents als llocs clau de les administracions provincials i locals s'expressava, alguns dies abans de l'assassinat de l'estudiant de Tenerife, Santiago Carrillo.

En una roda de premsa commemorativa d'aquella altra que es va celebrar ara fa un any en la més absoluta clandestinitat, el secretari general del PCE plantejava el tema en parlar d'un possible retard en les eleccions municipals. Un retard que provindria de la coincidència que podria haver-hi entre els comicis i la discussió de la Constitució al Congrés de Dipu-

tats, i que no tindria resultats positius per a cap de les dues qüestions.

La solució, consistiria, segons indicava Santiago Carrillo, en la substitució dels actuals equips per "comissions gestores provisionals", que haurien de reflectir els resultats de les eleccions generals. Encara que, matisava el dirigent comunista, no de manera mecànica, perquè des de llavors la realitat ha variat en alguna mesura.

CAP A UN ORDRE PÚBLIC DEMOCRÀTIC

Quasi al mateix temps, el govern havia enviat a les Corts un projecte de llei el contingut del qual tractava d'assenotar les bases perquè no es pogués repetir fets com els de Màlaga i Canàries. Amb això, no feia altra cosa que complir allò que es va acordar al Pacte de la Moncloa, contra el qual, val la pena no oblidar-ho, s'ha desfermat una oberta ofensiva des de diferents sectors socials i polítics.

Doncs bé. El projecte de llei inclou, en el seu breu articulat —dotze articles, concretament—, algunes modificacions substancials de la llei d'Ordre Públic aprovada el 1959 i aplicada pel feixisme els darrers anys amb una virulència especialment greu. Per començar, i calia que fos així, en la mateixa concepció de l'ordre públic, entre els fonaments del qual es comprèn ara "el lliure, pacífic i harmònic exercici de les llibertats públiques i el respecte dels drets humans..." Amb aquesta, conté d'altres coses de no menor importància com per exemple que no es pugui dictar la sanció sense prèvia audiència de l'interessat ni més d'una sanció per un mateix fet, com també la liquidació de l'exigència de pagament previ com un re-

quisit per poder recórrer contra la sanció.

L'esmentat projecte de llei tindria una vigència limitada, només fins tres mesos després de promulgada la Constitució en cas que el Parlament digui que sí al seu contingut. Amb aquest, el govern havia estudiat en aquests últims dies alguns altres projectes de llei sobre la mateixa temàtica. Un d'ells, referit a la reorganització de les forces d'ordre públic, en el qual es fa una clara distinció entre un cos civil (Cos General de Policia) i dos militars (Policia Armada i Guàrdia Civil), encara considerats com a tals malgrat la petició contrària dels partits de l'oposició democràtica durant la discussió dels acords de la Moncloa. Un altre contempla els drets de reunió i d'associació política...

L'ordre públic, doncs, serà present a la memòria de la història immediata espanyola i es trobarà sobre la taula dels parlamentaris les pròximes jornades. No només pels textos legals esmentats. Ja que, pel seu compte, la Comissió General de Codificació elabora en aquests moments dos altres projectes de llei. El primer, sobre la protecció penal de les forces d'ordre públic; el segon sobre l'atribució de competències per l'enjudiciament d'aquelles quan actuïn dins de les seves funcions. És a dir, en casos similars als de Màlaga i Canàries.

OFENSIVA PER LA "LLIBERTAT D'ENSENYAMENT"

Mentrestant, les últimes jornades, assistíem a una forta ofensiva dels sectors més reaccionaris de l'ensenyament espanyol en suport d'allò que, sibil·linament, anomenen "llibertat d'ensenyament". I que, clar i català, no vol dir cap altra cosa que manteniment de les subvencions es-

Cal un ordre públic democràtic: ara el govern ha fet un projecte de llei.

tats, llegiu de tots els contribuents, als centres docents privats.

Els seus objectius havien estat posats en descobert tant pel col·legi de Doctors i Llicenciats de Madrid com pel vice-president del Congrés de Diputats, el socialista Gómez Llorente, en una clarificadora intervenció a Televisió Espanyola —"la llibertat d'ensenyament comença amb la gratuïtat i l'escolarització total", dirien ambdós, entre d'altres coses—, però, al capdavall, es van sortir amb la seva els promotors de la idea, entre ells la federació d'associacions de pares d'alumnes.

D'una banda, trobaven el públic suport del ministre d'Educació, el democristià Íñigo Cervero. D'altra, trobaven un reflex exacte en l'esborrany de la Constitució, acabat ja per la ponència, en el qual aconseguen introduir el principi de l'obligatorietat, per part dels poders públics, de subvencionar els centres privats. Encara que, és clar, amb el vot en contra del ponent comunista, Jordi Solé-Tura, del socialista Gregorio Peces-Barba, i del representant de la minoria catalana, Miquel Roca Junyent, que, òbviament, no es quedaran callats quan l'avantprojecte es comenci a discutir a la comissió constitucional.

UNA POLÍTICA EXTERIOR FRANQUISTA

En fi. Per si faltés algun element per a l'estupor col·lectiu, el ministre d'Afers Exteriors, Marcelino Oreja, ens

oferia, a les Nacions Unides, tot un espectacle de política exterior pertanyent a l'època anterior. A l'època que es va forjar com a Mandarí de les relacions internacionals espanyoles que, des del seu càrrec de sots-secretari de la dictadura, contribuï a remodelar.

Fa només uns mesos, el ministre havia escoltat l'opinió de les forces polítiques democràtiques, en una sessió plenària del Congrés dels Diputats. I, tanmateix, la seva actitud feia anar per terra les esperances que la nostra política exterior fes un tomb radical i se situés en la línia de defensa dels drets humans arreu del planeta.

Oreja Aguirre negligiria el Parlament i els milers de demòcrates que la Junta Militar xilena manté en la condició de "desapareguts". Entre ells, un sacerdot espanyol. L'absència, expressada en nom d'Espanya, de la condemna al règim feixista xilè, posava en evidència com és de contradictori avançar i afermar un procés democràtic, amb homes que així ho sembla, creuen que representen encara els interessos de la dictadura.

I per si hi hagués algun dubte, corroborava aquesta apreciació uns dies després dient a un grup de periodistes que "Espanya no renuncia a la seva reivindicació de l'or de Moscou". Una qüestió, aquesta última, utilitzada propagandísticament per la dictadura i que estudiis tan seriosos com els del professor Joan Sardà Dexeus havien resolt ja per sempre...

per IGNASI RIERA

treball

REDACTORS

COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim Guzman, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas, Rodrigo Vázquez Prada. Corresponsals: Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E.J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat:

Vallespir, 171, baixos
Barcelona, 14
Telèfons: 2306043
3212195

Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

El dit a l'ull

Els pastorets

"L'Estel de Natzaret", més que una fantasia dramàtica, era, per a molts de nosaltres, un ritual nadalenc. Llogàvem —l'avi— un palco al Romea, ens vestien de diumenge, fins i tot ens pentinaven, i apa, al teatre. I allà, entre tirallongues de darling de menta o taronja, quin tip de patir, amb les malifetes del dimoni.

Ve Nadal. "Un Nadal sarcàstic", que diria Pere Quart. La imensa maquinària de la publicitat mirarà de fer-nos oblidar, per uns dies, la crisi. Els interessos del comerç, gran i petit, exigeixen mobilitat, ganes de fer regals, dosis de cordialitat, postissa o no, retorn, fingit o no, a la infància, profetes amb la mà al cor, venedors d'innocència, Freixenet-Liza Minelli, i tota la fidelitat a la terra de la saga dels Codorniu.

¿I els "pastorets"? Les arrels rurals del nostre folklore, òbvies, ajuden encara més a submergir-nos en un món mític. En lloc de pastors, hi ha artefactes, joguines caríssimes, mels rares, torrons genuïns, ocasions per demostrar elegància davant l'infant "nuet, nuet". Però aquest any, tot anirà millor. El dimoni dels pastorets, que mai no ha resultat un dimoni dolent del tot, s'ha fet de la UCD i està disposat a signar, amb els pastors, un nou pacte de la

Moncloa, per superar la crisi agropecuària del país. A l'infant, els bisbes l'han segrestat: en fan reproduccions de mida natural i les envien al Somoza II amb armes a la panxa, per dissimular. Sant Josep no es fa càrrec de la meravella: l'han acusat d'haver filtrat un esborrany de l'evangeli constitucional de Sant Lluç, i d'haver-lo deixat en mans dels tres exòtics reis d'Orient, Sadat, Breznev i Amín, rara Aliança, units per garantir que els drets de l'home ja han prescrit.

Les figuretes del pessebre s'han reunit en assemblea. Després de mostrar-se solidàries amb els miners de Fígols, disposades a substituir per carbó vegetal la llenya humida que escalfa l'establia, han elegit el "caganer" com a portaveu del grup. Tot en va! Maria, la Verge, no accepta, com a constitucional, l'assemblea de figures del pessebre. I menys encara, el caganer. S'ha tornat feminista.

I és així com, per una d'aquelles ironies de la història, el rabadà triomfa. El "no hi vull anar" ha estat molt ben acollit pel Ministeri de l'Interior, que temia la versió independentista que volien fer, del Nadal, els betlemistes de la Puebla de Cazalla.

La setmana a Catalunya

L'hora de les clarificacions

La setmana ha transcorregut a Catalunya quan el Consell Executiu de la Generalitat feia els seus primers passos.

Es tractava de delimitar les competències de cada conselleria, d'aprovar definitivament la Comissió Mixta i d'elaborar un programa que, pel caràcter unitari, de concentració, que té el primer go-

vern pre-autonòmic, es perfila com bastant complex. Afegim-hi la reiterada actitud del president Tarradellas de no acceptar com a interlocutor vàlid l'Assemblea de Parlamentaris Catalans. Però el gran tema de la Generalitat, punt de referència sempre obligat, el tractem a bastament en un altre comentari en aquest mateix número de TREBALL.

EL CONGRÉS DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

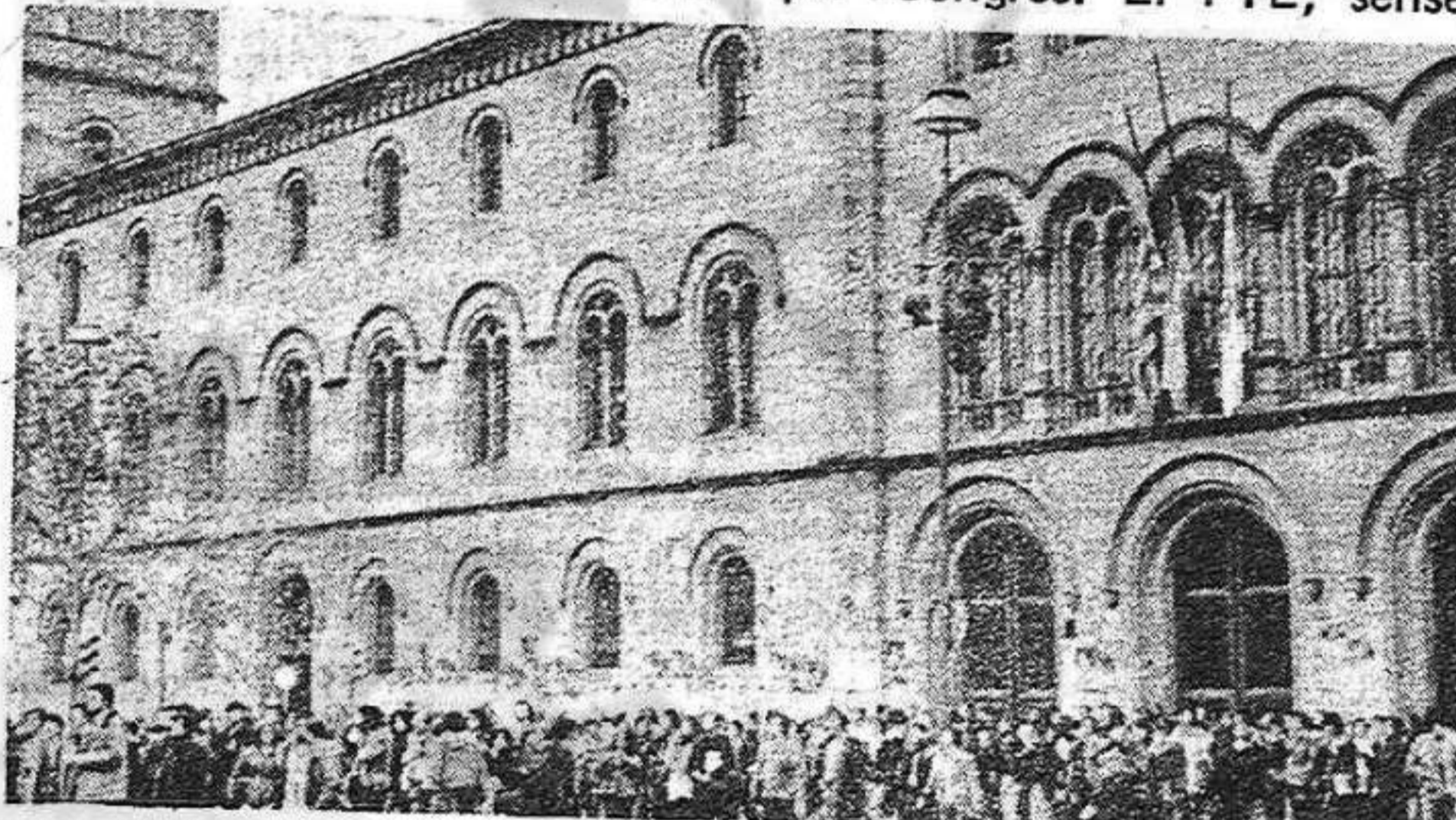
Un dels trets més importants d'aquests darrers dies és, sens dubte, el Congrés del Partit Socialista de Catalunya, reunit al Casino l'Aliança del Poble Nou i que continuarà aquest proper cap de setmana. Assisteixen al Congrés 582 delegats que debaten, com una de les qüestions centrals, la futura unificació del PSC amb la Federació Socialista de Catalunya del PSOE. Com es recordarà, fa poques setmanes el PSOE es manifestava, després d'algunes tensions resoltes amb no massa dificultats, per la unitat dels socialistes catalans, pel nou "Partit dels Socialistes de Catalunya". Al Congrés del PSC hi hagué crítiques contra el que es considerà com la inclinació del PSOE cap a la social-democràcia. Els delegats del PSC posaven l'accent en el socialisme autogestionari, objectiu del qual és la construcció d'una societat sense classes, considerant que la unitat dels socialistes catalans de cap manera no podria minvar aquest concepte d'autogestió i de socialisme i que la unificació caldria fer-la mitjançant un procés més lent del que inicialment estava previst. Hom calculava que el febrer o el març podria celebrar-se el congrés conjunt d'unificació. L'actitud d'amplis nuclis al si del PSC podria endarrerir la unitat a efectes formals, però és ben cert que la col·laboració entre PSC i PSOE s'ha anat incrementant des de les eleccions generals i es reforça ja ara davant la perspectiva de les eleccions sindicals i municipals. Com és sabut, el PSC és a favor de la militància dels seus afiliats a UGT, i ha retirat l'inicial suport sindical a USO. També la perspectiva imminent de les eleccions municipals pot fer que se superin moltes de les divergències o que quedin ajornades per més endavant. Sens dubte, en certs nuclis del PSC preocupen les relacions amb el PSOE a nivell estatal, preocupa la possible pèrdua d'identitat

del PSC, però també hi ha preocupacions polítiques fonamentals com és el propi concepte de socialisme i la col·laboració entre les forces d'esquerra que, a Catalunya, amb totes les diferències i reserves que corresponen a concepcions polítiques diferenciades, s'ha portat sempre a terme. Representants de les dues posicions del PSC —la partidària d'accelerar la unitat amb el PSOE i la partidària de no córrer més del compte— han tingut contactes durant tota la setmana amb vista a trobar fórmules de compromís que, en definitiva, no comprometin el procés d'unitat socialista.

EL CENTRE-ESQUERRA I LA DRETA, EN EBULLICIÓ

Mentre que els socialistes tendeixen cap a la unitat, també altres forces polítiques es troben en fase d'aproximacions, de reorganitzacions i de clarificació del seu espai polític. Cara a les eleccions municipals —i a la sorda campanya pre-electoral que ha començat ja a alguns pobles i barris amb mítings i conferències— es produeixen els primers moviments al sempre magnàtic camp del centre-esquerra. Ara s'anuncia una operació protagonitzada per Esquerra Republicana de Catalunya —tant sector històric com renovat— i els escindits del PSC-Reagrupament i que podria arrossegar també Estat Català, Front Nacional i potser altres grups. Es tractaria de ressuscitar el "Front d'Esqueres" un cop que pot donar-se per definitivament liquidat el "Pacte Democràtic". Així sembla desprendre's, almenys, de les tensions existents entre els dirigents del Pacte —especialment Jordi Pujol i Josep Verde— arran de la formació del Consell Executiu de la Generalitat. Encara més: no ens hauria d'estranyar gens l'aparició d'una nova coalició de la dreta a Catalunya (amb independència de l'etiqueta final que hi fos penjada) que arplegués les forces d'UCD, Unió dels Demòcrata-Cristians de Catalunya (o Club Ma-

ritain, o escindits d'Unió Democràtica de Catalunya), Centre Català i fins i tot el propi Ramon Trias Fargas, cada vegada en posicions més dretanes, com quedà també de manifest en el transcurs de la complexa formació de l'executiu de la Generalitat. Característica comuna del centre esquerra i de la possible formació de dreta és l'oposició frontal al socialisme marxista —genèricament, doncs, Socialistes de Catalunya i PSUC—. En aquest sentit, i formant part de l'ofensiva, cal interpretar els articles a la premsa diària de Josep Miró i Ardevol, dirigent dels escindits, per la dreta, d'Unió Democràtica de Catalunya, que discuteix la validesa de la composició del Consell de la Generalitat a base dels resultats del 15 de juny, tot traient de l'armari, de tant en tant, el vell fantasma del

La Universitat de Barcelona, escenari de la indignació dels estudiants davant la mort de Javier Fernández a Tenerife.

filars prim

Una Generalitat parlamentària

Segons els reials decrets-lleis de restabliment de la Generalitat provisional de Catalunya, la Generalitat es compon de la Presidència i del Consell Executiu.

President i consellers són les dues institucions clau de la Generalitat. Però també es diu, en els decrets, que les normes de funcionament, o Règim Interior, es fixaran d'acord amb els senadors i diputats de Catalunya. Anant més lluny encara, els protocols signats a Perpinyà entre el govern, el president de la Generalitat i els caps de fila dels partits estableixen el paper dels parlamentaris al moment de constituir el Consell. Aquests textos, decrets i protocols, situen els parlamentaris en relació amb la Generalitat per a funcions tan importants com la del nomenament del Consell i l'elaboració del Règim Interior. Ambdós textos recullen la legalitat democràtica que representen els qui foren elegits pel poble a les eleccions del passat 15 de juny.

Ara, la Generalitat comença a funcionar i caldrà anar desenvolupant aquells acords. Aquesta és una tasca que demana l'actuació conjunta i responsable de les diverses forces polítiques presents a la Generalitat. I entre els acords a desenvolupar, un de molt important és el paper dels parlamentaris en relació a la Generalitat. Ni aquesta ha d'estar mecànicament lligada a la voluntat d'aquells, ni els parlamentaris han de ser ignorats per la Generalitat.

El Consell Executiu de la Generalitat ha fet les primeres passes, després de l'acte de presa de possessió dels consellers, celebrat el dia 9 (Foto Morera)

front popular.

CRISI AL PTE

El Partit del Treball d'Espanya, PTE, que prou problemes interns té, es llença també a la política d'aliances. Com que no ha reeixit la seva implantació a Catalunya, sembla decantar-se ara a buscar una aliança de fet amb els socialistes, considerant que cal "aïllar" el PSUC i Convergència Democràtica de Catalunya. Però tot això poden ser cortines de fum. Després de l'escissió de Sánchez Carreté, Planas, etc. —que pren el nom de Partit del Treball de Catalunya— se'n configura una altra de militants que havien restat fidels a la línia anomenada ortodoxa, però que critiquen els mètodes poc democràtics de la nova direcció respecte a la preparació del proper Congrés. El PTE, sense

desmerèixer el compromís militant, obrer i antifeixista de molts dels seus homes i dones, sofreix una veritable crisi d'identitat, agreujada per la manca de programa propi, d'espai polític definit i d'una línia teòrica aprofundida. Viu el drama dels partits que es defineixen en funció de l'oposició als altres o a un altre. L'escassa assistència al míting d'Eladio García Castro, secretari general del PTE, al Palau dels Esports de Barcelona —malgrat l'abundant propaganda que fou repartida— és prova evident de les dificultats del PTE per trobar el seu espai.

MAL GUST DE BOCA

I acabem. La setmana ens deixà mal gust de boca. A Barcelona marxaven els participants al prohibit Congrés de la Lliga dels Drets dels Pobles, vetat per decisió directa del Ministeri d'Afers Estrangers la mateixa setmana que la representació diplomàtica espanyola a l'ONU —desoïnt milers de peticions— s'abstenia de condemnar el règim del funeralsimo Pinochet, per citar-lo amb una definició poètica de Rafael Alberti. La pressió dels USA, dels ambaixadors de les dictadures llatinoamericanes i els informes d'alguns ambaixadors espanyols a capitals europees i americanes foren de-

cisius per suspendre el Congrés. Paradoxalment, la Lliga que havia de jutjar els atemptats contra els drets dels pobles ha hagut de reunir-se d'amagat, com als bons temps, en un convent. El de reunió és també un dret. Al centre de Barcelona, manifestacions convocades pel PCE (i), on es llencen dotzenes de còctels, provoquen ferits, entre ells membres de la policia armada. Ni la crisi, ni les preocupacions obreres o populars poden trobar sortida en la barricada. Al contrari del que creuen els seus estrategues, aquesta suposada "violència revolucionària" genera crispació i afavoreix els enemics de la democràcia, els partidaris de la involució. En aquest sentit, la mort a Canàries d'un estudiant de 22 anys en un enfrontament amb la guàrdia civil no pot donar peu a respostes crispades, irreflexives.

En exigir una nova política d'ordre públic, en exigir serenor i responsabilitat a les forces de l'ordre, no podem, però, caure en el parany de la resposta violenta. L'espiral de violència només afavoreix els qui prediquen la famosa dialèctica dels punys i les pistoles. No els qui, com la majoria, volem avançar democràticament cap a la llibertat, la igualtat, el socialisme.

CARLES FORTUNY

per RAFAEL RIBÓ

El Congrés del Partit Socialista de Catalunya acaba aquest cap de setmana a Barcelona.

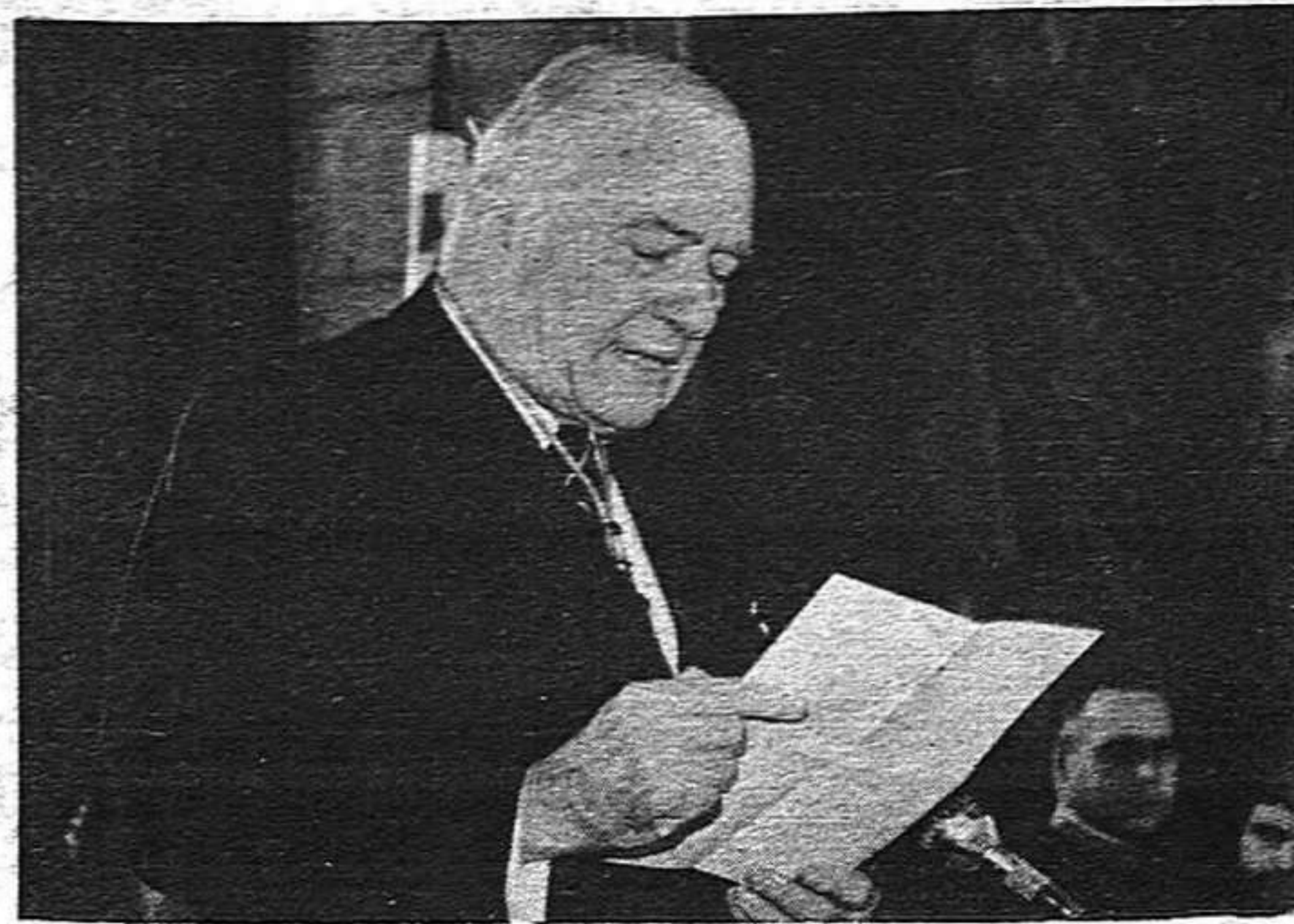
Sant Climent

Fulls apòcrifs que no són del PSUC

Al campament militar de Sant Climent Sescebes, el dia de la jura de la bandera van ser distribuïts uns fulls on es qüestionava l'aplicació dels drets humans a l'exèrcit. Com a conseqüència d'aquest acte, quatre persones romanen detingudes al càstall de Figueres.

Els fulls anaven signats per diferents partits, entre ells el PSUC. El comitè de les comarques gironines del PSUC ha fet arribar al govern civil i al govern militar de Girona, com també als diferents mitjans informatius, el següent comunicat:

"El comitè de les comarques gironines del PSUC desautoritza la distribució de fulls —amb la signatura del PSUC, entre d'altres partits democràtics— al campament de Sant Climent Sescebes, perquè entén que aquesta acció és contrària a la pràctica política del nostre partit."

La presa de possessió del Consell Executiu se celebrà divendres, dia 9, en una cerimònia que comptà amb la presència del capità general de Catalunya, els governadors i presidents de la Diputació de les quatre províncies catalanes, alcaldes, diputats i senadors, així com una nodrida representació de les forces polítiques, socials i cíviques de Catalunya. La fórmula de jurament dels consellers —fidelitat a les institucions nacionals de Catalunya i al propi president Tarradellas— sembla que és avui un argument esgrimint pel president per no reconèixer l'Assemblea de Parlamentaris Catalans. El president Tarradellas parteix de la base que l'Assemblea de Parlamentaris no és una institució catalana, que els parlamentaris han estat escollits per actuar al parlament espanyol i només accedeix a rebre'ls però sense un reconeixement de la seva autoritat. Cal subratllar la prudència amb què els parlamentaris catalans han acollit les declaracions del president Tarradellas —sempre contundents en les formes, com ara el "No conec l'Assemblea de Parlamentaris"—, evitant un joc de declaracions i contra declaracions que no conduirien més que a deteriorar el marc de l'entesa entre les forces polítiques catalanes. Sembla lògic pensar que mentre Catalunya

no tingui Parlament propi —i això sembla impensable fins a l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, supeditat a la vegada a l'aprovació de la Constitució— els diputats i senadors escollits a Catalunya són dipositaris col·lectius de la voluntat popular. Sobretot quan, malgrat els matisos i la fermesa de les conviccions, la major part d'aquests diputats i senadors van reivindicar en els seus programes la Generalitat i l'autonomia. Els homes i dones que un dia hauran de defensar a Madrid les aspiracions veritablement autonòmiques del poble de Catalunya constitueixen, ara com ara, l'única garantia de control legislatiu de les activitats del govern de la Generalitat. Es en aquest sentit que el protocol de Perpinyà, signat entre els parlamentaris, president de la Generalitat i el representant del govern de Madrid, reconeixia el dret de diputats i senadors a ser "informatos" i "consultats" davant de les grans opcions de govern del Consell de la Generalitat. Aquesta informació, aquesta consulta és lògic que es canalitzi a través de l'Assemblea de Parlamentaris, com a organisme ja constituït, i no pas que hagi de manifestar-se a través de contactes bilaterals que no són rendibles des del punt de vista polític ni d'economia de temps i d'esforços. El tema del reconeixement de

Ja hi ha comissions mixtes

La Generalitat comença a rutllar

El Consell Executiu de la Generalitat Provisional de Catalunya ha començat a rutllar. Les dues tasques principals amb què ha hagut d'enfrontar-se, de manera immediata, han estat la delimitació de competències de cada conselleria i l'aprovació de les comissions mixtes que

han de negociar el traspàs de serveis de l'Estat i les diputacions. Mentrestant, però, segueix ben viu el litigi a l'entorn del reconeixement de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans com a organisme fiscalitzador de l'actuació del govern de Catalunya.

l'Assemblea ha estat present a les primeres sessions de treballs de l'Executiu de la Generalitat, on Socialistes de Catalunya i PSUC —que tant varen lluitar pel respecte fidel als acords de Perpinyà quan la formació del Consell— han plantejat la necessitat de reconèixer el paper que avui correspon als parlamentaris catalans.

D'altra banda, s'han delimitat ja les funcions que corresponen a cada departament i s'han aprovat els noms de les Comissions Mixtes, que seran decisives perquè les esmentades funcions puguin tenir un real contingut i no quedin en un simple organisme de paper. La representació catalana a la Comissió Mixta Estat-Generalitat per discutir el traspàs de serveis del primer, la integren Joan Vilalta (enginyer de camins, d'UCD; nom que havia sonat com a possible conseller), Geroni Vidal, Josep Maria Vilaseca Marçet (independent, advocat de l'Estat), Josep Lluís Sureda (catedràtic d'Hisenda pública, socialista), Joan Sardà (independent, economista), Joaquim Molins (de Centre Català, expert en qüestions empresarials), Josep Maria Culler (CDC, economista), Luís Valentín Fernández (PSUC, expert en qüestions judicials, ex-membre de Justícia Democràtica), Carmina Virgili (Socialistes de Catalunya-PSOE; president de la Fundació "Pablo Iglesias"), Víctor Torres (Esquerra Republicana de Catalunya), Llibert Cuatrecasas (Unió Democràtica de Catalunya), Josep Muns, Ferran Cardenal (PSC, inspector de Treball), Nolasac Acarín (PSUC, metge) Carles Andreu i Abelló (PSC, agricultor). Cal remarcar que la representació catalana a la Comissió Mixta s'ha format seguint també uns certs criteris de proporcionalitat respecte al resultat de les eleccions del 15 de juny i, en qualsevol cas, és un ampli ventall d'opcions polítiques que pot garantir el consens de Catalunya en les negociacions, que s'entendrien dures i difícils no solament pel que fa al traspàs de funcions i serveis sinó també a la dotació econòmica d'aquests. A l'hora de tancar aquesta edició de TREBALL, encara no es coneixia el nom del vice president de la Comissió Mixta, encara que sonava amb insistència el nom de Josep Lluís Sureda. En aquest sentit, els rumors que havien corregut durant tota la setmana assenyalaven que el govern preferia un home de la seva confiança —és a dir, vinculat o pròxim a UCD— perquè pogués substituir efectivament el president i no fos únicament un representant aferrissat dels interessos cata-

lans. Pel que fa a la Comissió Mixta Generalitat-Diputacions, són representants de la primera R.Llevador, Serra Ramoneda, Jaume Fonolleda, Marià Vila Abadal, Joan Major, Jordi Petit Fontserè, Josep Maria Castellet i J. Iglesias Cornet. És de destacar la presència gairebé massiva dels economistes a les comissions, perquè sens dubte les dotacions econòmiques seran un dels centres més importants de la discussió no solament amb el govern central sinó també amb les pròpies Diputacions, algunes de les quals intenten ressuscitar ara el fantasma del centralisme de Barcelona.

La propera reunió del Consell Executiu de la Generalitat haurà de conèixer l'informe de les dues comissions que s'han creat al seu si: una formada pels consellers polí-

tics que presentarà un esborrany de programa i una altra, que formen els consellers tècnics, que en presentarà un sobre el reglament intern de funcionament de l'executiu català. Que la Generalitat de Catalunya disposi d'un programa de govern és ara d'una urgència inqüestionable, tot i que el president Tarradellas, en el discurs de l'acte de presa de possessió del Consell, ja n'avançà alguns elements. Sens dubte, l'aspecte més important a subratllar és el suport al Pacte de la Moncloa, la voluntat del govern de la Generalitat d'estar present en la seva aplicació i desenvolupament, així com d'escoltar la veu —trobant a la vegada fórmules d'acord i negociació— d'aquelles forces socials i econòmiques que, formalment, no participaren en la gestació i signatura del Pacte.

17, 18, i 19 de febrer
El Congrés de Periodistes Catalans ja té dates

El Congrés de Periodistes Catalans ja té dates: se celebrarà al Palau de Congressos de Montjuïc els dies 17, 18 i 19 del proper mes de febrer. Nascuda a l'escalf de l'àmbit de Mitjans de Comunicació del Congrés de Cultura Catalana, aquesta anunciada reunió de periodistes catalans es proposa "revisar a fons tots els problemes que ens afecten, totes aquelles qüestions que la dictadura no va permetre de debatre lliurement", segons anuncien els organitzadors.

Les nou ponències es proposen, en efecte, estudiar "relacions professionals dels periodistes amb l'empresa", "perspectives del mercat de treball", "la premsa comarcal", "la formació del periodista", "premsa en català", "mitjans audio-visuals" i "elements per a una política d'informació de la Generalitat". A més, estan previstos dos debats (un sobre el periodista i la premsa de partit en l'actual situació i un altre sobre les opcions sindicals del periodista i el futur de les associacions de la premsa), una exposició de mostres significatives de la repressió contra la premsa. El Congrés es clourà amb un acte final obert amb participació de representants del món polític, sindical i cívic, projecció de films i recital de cançons, tot això sota el lema genèric de "Per la llibertat d'expressió".

En l'opuscle de presentació del seu Congrés, els periodistes escriuen: "Hem de trobar nous instruments adequats per ser fidels al nostre compromís amb la societat catalana d'acord amb les exigències de veritat, justícia i llibertat." En efecte, el Congrés de Periodistes Catalans no es presenta —ni pot ser-ho— com un acte "professionalista". Els temes que hauran de debatre els congressistes es col·loquen al centre de la batalla col·lectiva per la defensa de la llibertat d'expressió, per la definició d'una política informativa progressista en el marc de l'autonomia, per la plena normalització de la ràdio, la televisió, la premsa en llengua catalana, com a eix fonamental del redreçament cultural i nacional de Catalunya. El Congrés de Periodistes Catalans no serà un acte corporativista ni nostrat. Podran participar-hi tots els professionals de la informació, sense cap mena de marginació en funció de títols o carnets, de la mateixa manera que podran ser congressistes tots aquells periodistes que viuen i treballen a Catalunya, amb independència de la seva llengua d'expressió oral o escrita. Han estat convidats periodistes de Galícia, Euskadi i Madrid i, molt especialment, s'espera la participació dels professionals del País Valencià i de les Illes. El Congrés de Periodistes Catalans pot ser un primer pas per debatre col·lectivament tota la complexa problemàtica de la informació i, en aquest sentit, han estat convidats parlamentaris, partits polítics, entitats culturals i cíviques, centrals sindicals, etc. També pot ser l'embrí d'un futur Congrés de Periodistes de l'Estat espanyol que, a aquesta escala, sigui una reflexió al voltant de problemes comuns.

LA NOVETAT MES IMPORTANT D'AQUESTES FESTES

DISC I CASSETTE
CANÇONS TRADICIONALS CATALANES

- TITOLS DE LES CANÇONS
- SOTA DE L'OM
 - EL ROSSINYOL
 - LA CALMA DE LA MAR
 - EL PARDAL
 - EL NOI DE LA MARE
 - EL CANT DELS OCELLS
 - ELS SEGADORS
 - LA FILLA DEL MARXANT
 - LA DAMA D'ARAGO
 - LA GATA I EL BELITRE
 - MUNTANYES REGALADES
 - L'HEREU RIERA

PER LA
Coral Sant Jordi direcció
ORIOL MARTORELL
AVANS DE REGALAR-LO, RESERVA-TE'N UN PER ATU!

Editat per APOLO RECORDS Trafalgar, 78 · Mascaró, 23 Tel. 3174263 - Barcelona

Nota del PSUC

Preparar, ara, les sindicals

Davant el decret-llei del govern sobre eleccions sindicals, el Comitè Executiu del PSUC manifesta:

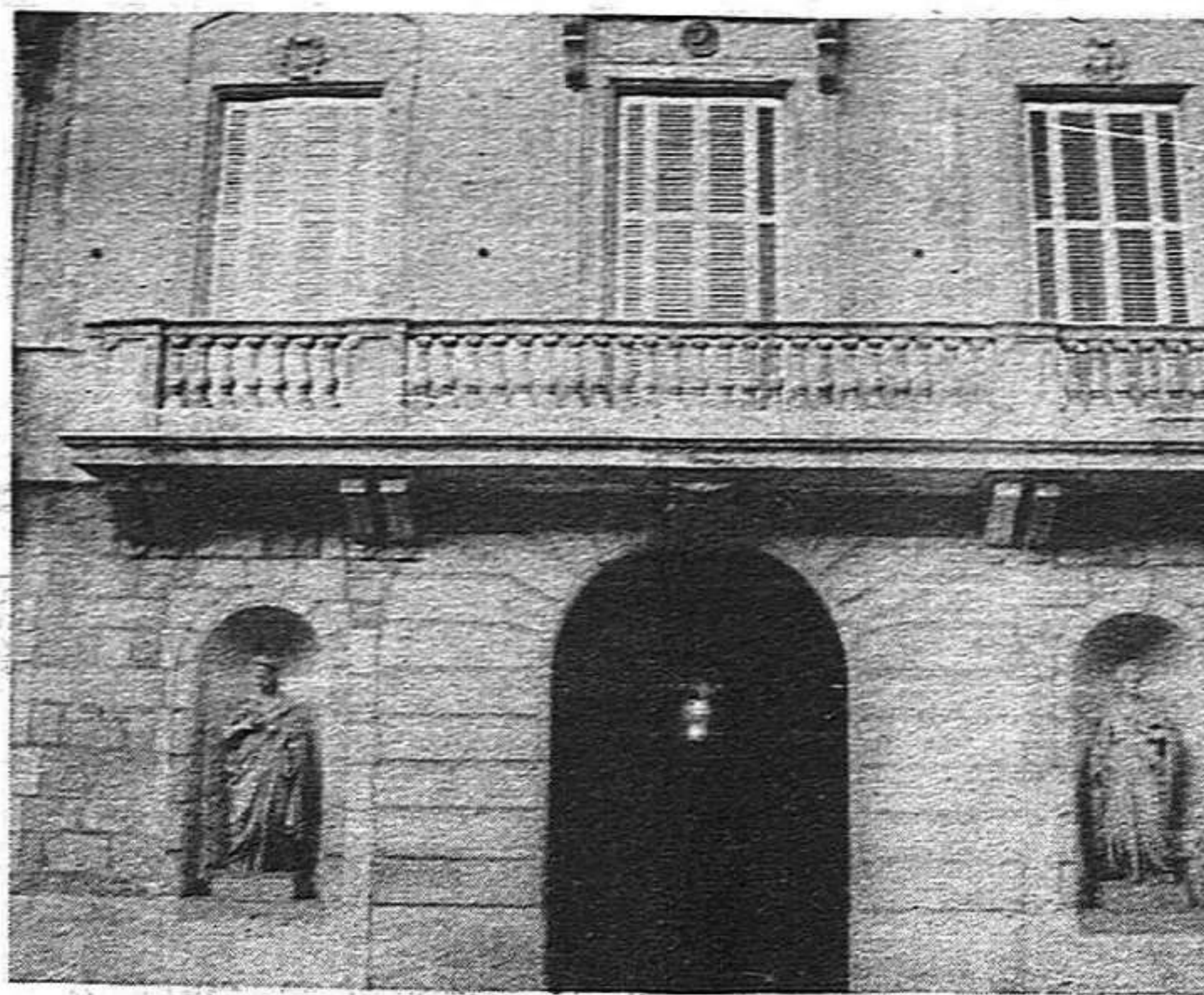
- 1.— La gran importància d'aquestes eleccions, que deriva del fet que els treballadors podran elegir lliurement els seus representants, després de prop de quaranta anys de sindicat vertical, i que permetran cobrir un buit de representació legal a les empreses. Això és especialment important en uns moments en els quals estan pendents de negociació nombrosos convenis col·lectius i l'aplicació global als acords de la Moncloa, així com la plena conquesta i consolidació dels drets democràtics, sindicals i polítics dels treballadors.
- 2.— Les exigències que planteja la crisi econòmica i la situació política i l'interès general dels treballadors fan necessari que les eleccions es preparin i realitzin en el clima més unitari possible i assumint les centrals sindicals el fet que els treballadors tenen interessos comuns. Això hauria de reflectir-se en un esforç per a la formació de candidatures unitàries a tots els centres de treball on sigui possible.
- 3.— El PSUC expressa, una vegada més, el seu suport al sindicat de Comissions Obreres i, en aquest sentit, entén que la pràctica unitària no ha d'anar en detriment del paper de les centrals sindicals, sinó que serà a través de la seva potenciació, i especialment de les Comissions Obreres, com es desenvoluparà amb major rapidesa i garantia el procés d'unitat sindical.

Per aquestes raons, el Comitè Executiu del PSUC:

a) Crida tots els treballadors a assumir i jugar un paper actiu en la preparació i realització de les eleccions a tots els centres de treball.

b) Insta totes les organitzacions i militants del partit a situar al centre de la seva activitat en aquest període immediat la preparació de les eleccions sindicals a Catalunya.

EL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC
Barcelona, 12 de desembre de 1977

Ajuntaments: la UCD els vol fets a mida

Finalment, sembla que el govern, i de retruc la UCD, han decidit posar en marxa el procés que ha de conduir a la celebració de les eleccions municipals. El primer pas ha estat l'aprovació al Consell de Ministres del projecte de llei electoral i la seva tramesa a les Corts. Fa dues setmanes, quan el govern encara no havia discutit el projecte, dèiem a TREBALL que la UCD volia fer una llei inspirada en els criteris del projecte que la minoria comunista PSUC-PCE havia presentat al Parlament el 23 de setembre. Malgrat algunes limitacions, les declaracions d'alts portaveus del partit governamental així ho feien pensar.

Quan escrivim aquestes ratlles el projecte sencer encara no s'ha publicat al Butlletí de les Corts. Amb comptagotes, diversos mitjans informatius en van donant a conèixer alguns aspectes parcials i, com més punts concrets es fan públics, més s'allunya el projecte d'UCD del que la minoria comunista va elaborar. Després de les últimes filtracions,

comencem a tèmner que els dos projectes només tindran un punt en comú: que es refereixen a la celebració de les eleccions municipals.

Fa quinze dies assenyalem ja algun dels aspectes negatius del projecte governamental: reduït nombre de regidors, sistema d'incompatibilitats i inelegibilitats molt incomplet, rebuig del dret de vot als 18 anys, etc.

Dels nous aspectes que s'han pogut conèixer aquests dies n'hi ha dos especialment preocupants: la forma d'elecció dels alcaldes i la constitució de les coalicions electorals.

ALCALDES MINORITARIS PEL SISTEMA MAJORITARI

El projecte del govern preveu el nomenament automàtic com a alcalde del cap de la llista guanyadora (o més concretament de la llista amb més vots a les eleccions). Immediatament certs sectors

Projecte de llei per a les eleccions municipals

La UCD vol els ajuntaments a la seva mida

d'opinió han fet repicar campanes en creure que aquest sistema és molt més democràtic i garanteix la participació directa de l'elector en el nomenament de l'alcalde. Un exemple molt simple pot fer trontollar tot aquest raonament democratista. Suposem una ciutat on els resultats electorals fossin els següents: Primer, UCD amb 12.273 vots; segon, Socialistes de Catalunya, 12.239 vots; tercer, PSUC, 10.543 vots; quart, CDC 5.567; cinquè, Aliança Popular, 2.835 i la resta de llistes, uns 5.000 vots dividits en sis o set candidatures més. Doncs bé, segons el projecte de llei del govern, l'alcalde seria el cap de llista de la UCD. El partit governamental, amb un 24 per cent dels vots i només amb 34 paperetes més que el segon partit, tindria l'alcaldia. Socialistes i comunistes, amb un 45 per cent dels vots i la majoria absoluta de regidors, passarien a ser l'oposició sense cap possibilitat d'influir en el nomenament de l'alcalde. Val a dir que aquest exemple que tan bé explica el caràcter i les intencions del projecte de llei governamental, no l'hem inventat per reforçar les posicions del PSUC. Són resultats reals de les eleccions del passat 15 de juny a la ciutat de Tarragona.

ques puguin establir per governar les ciutats com a conseqüència dels resultats electorals no tindran cap mena de possibilitat, ja que tot queda resolt en l'elecció del cap de la llista majoritària. Reprodueix i agreuja totes les conseqüències negatives que ja havíem denunciat en un sistema d'elecció directa: presidencialisme total en la figura i l'estil de treball dels alcaldes, possibilitats reals d'un equip de govern totalment minoritari dintre dels ajuntaments, és a dir, alcalde i tinent d'alcalde enfrontats amb la majoria absoluta dels regidors, etc.

Però molt possiblement el factor més decisivament negatiu del projecte de llei governamental és que tendeix a la bipolarització del país, a dividir en dos blocs la població, a configurar un sistema bipartidista que constantment generarà conflictes de conseqüències difícils de preveure.

COALICIONS A LA MESURA DE LES CAPITALS DE "PROVÍNCIA"

En una primera lectura dels aspectes coneguts del projecte de llei electoral, hi ha una altra qüestió que preocupa: els mecanismes per establir coalicions electorals. Es preveu que els partits només podran constituir coalicions electorals a nivell provincial, és a dir, que en el marc de la "província", una vegada establerta una coalició electoral, els partits no poden amb coalicions diferents als diferents municipis ni presentar-se sols. Una disposició d'aquest tipus ignora la realitat dels nostres municipis. A Catalunya hi ha prop d'un miler de municipis (308 a la "província" de Barcelona, 178 a la de Tarragona, 255 a la de Lleida, 235 a la de Girona). Les diferències entre unes i altres, la presència diferent de les forces polítiques, les coalicions entre els partits a cada localitat fan pensar en diferents tipus de coalicions d'acord amb les característiques pròpies de cada municipi. Voler traslladar els acords de les capitals provincials i grans ciutats a tots i cadascun dels pobles de la província implica tota una concepció tant de les autonomies

passa a la pàgina següent

Que pugui votar tothom

El cens electoral, primera batalla per les eleccions municipals

Quan la convocatòria d'eleccions municipals esdevé una batalla política entre el govern i l'oposició i quan el govern decideix enviar a les Corts un projecte de llei sobre les eleccions municipals, és a dir, en ple procés de negociació sobre aquest important tema, és quan apareix, en un racó del Butlletí Oficial de l'Estat una ordre de Presidència del Govern que tindrà una repercussió directa en el desenvolupament de les esmentades eleccions: la renovació del cens electoral amb referència a 31 de desembre de 1977.

Ja no cal insistir en la importància que té el tema a la vista de l'experiència del 15 de juny, i no és estrany que hagi estat precisament aquest un dels principals punts de negociació entre les comissions municipals de partits polítics i els ajuntaments. Un dels obstacles que la majoria d'ajuntaments presentava és la manca d'una normativa que possibilités els treballs de rectificació del cens. En aquest sentit, la comissió nacional de partits polítics va elevar un escrit a la Junta Electoral Central i a la Presidència del Govern donant pressa al tema.

Fa uns dies (BOE del 21 de novembre) va aparèixer una ordre de Presidència del Govern on es dictaven les normes per a la revisió del cens electoral. La primera impressió que causa l'actual normativa és que és pràcticament idèntica a la que existia quan l'anterior revisió (les mateixes

insuficiències) i que no s'ha tingut en compte les reiterades demandes dels partits polítics. Observem que s'ha actuat amb una gran improvisació, ja que els terminis que s'han assenyalat als ajuntaments perquè revisin el cens són clarament insuficients. Els municipis entre deu mil i cinquanta mil habitants fins al 4 de febrer. Això vol dir que els municipis amb més grans deficiències en l'elaboració del cens (els de més població) tenen escassament un mes per procedir a la feina de rectificació. D'altra banda, l'exposició pública de les llistes provisionals s'ajorna fins al mes d'abril, del 10 al 13 als municipis de menys de cinquanta mil habitants i del 10 al 18 per als majors d'aquesta xifra. Es dedicarà un termini de més de dos mesos per a la tasca de revisió de les llistes per les delegacions provincials d'estadística i això provoca un considerable retard en

l'elaboració definitiva del cens.

Les dates que hem assenyalat serviran perquè reclamin aquells qui, tenint dret a vot, no estiguin compresos en les llistes, i fins el mes de maig no es resoldran les reclamacions. Per tant, fins al mes de juny no disposarem de les llistes definitives del cens. Si comparem els terminis contemplats en aquesta disposició amb els que hi havia l'any passat, s'aprecia un considerable retard, ja que el 1976 la confecció definitiva de les llistes acabava a finals d'abril. Podem pensar, doncs, que hi ha altres "raons" per explicar aquest retard.

Davant d'aquesta situació, i per tal de poder incidir en el procés de revisió del cens, cal: 1) La denúncia de l'actual normativa i la intervenció directa a Presidència del Govern i al Congrés per tal de modificar-la, principalment escurçant-ne els terminis. 2) La intervenció de la Generalitat en el procés de revisió del cens a Catalunya, com una de les funcions el traspàs de competències de les quals ha de ser immediat, a fi d'adoptar aquesta feina en els propers comicis municipals i al Parlament de Catalunya. 3) Inici-

at immediatament, com s'ha fet a Barcelona i a d'altres municipis, un procés de negociació amb els ajuntaments per tal que la tasca de revisió que acaba el més de gener es faci amb les màximes garanties de publicitat i eficàcia, i s'orienti tal com es pugui el ciutadà, sobretot els qui no varen poder votar en les eleccions del 15 de juny. Les entitats ciutadanes i els partits polítics han de contribuir en aquesta campanya de sensibilització ciutadana i convertir les seves seus en centres d'informació. 4) Si no s'aconsegueix un escurçament dels terminis, cal estar amatents a les dates del mes d'abril abans esmentades, que constituïran la darrera oportunitat de revisió del cens abans de les eleccions municipals.

En resum, la campanya per a la revisió del cens electoral ha de constituir la primera batalla per exigir la celebració d'eleccions municipals i l'hem de convertir en una exigència de masses per aconseguir la plena legalitat democràtica als ajuntaments i ajudar el procés de consolidació democràtica.

JOAQUIM MARIA MOLINS

¿Quines són les conseqüències d'aquest sistema electoral? Primerament, cal dir que converteix un sistema en principi proporcional (repartiment dels escons de regidor proporcionalment al nombre de vots) en un sistema majoritari. Val a dir-ho sense cap mena de prevenció: la llei electoral és una llei majoritària.

Diem que és un sistema electoral majoritari perquè en no canviar cap de les atribucions de l'alcalde ni la forma de nomenament de tinent d'alcalde i de les comissions permanents, resultarà que la composició real dels futurs ajuntaments dependrà de la llista que tregui la majoria simple dels vots.

Els inconvenients d'un sistema d'aquest tipus són greus: Es donarà prioritat a una campanya personalista (la figura dels caps de llista pesarà molt sobre els electors) per damunt dels programes. Els amplis acords programàtics que les forces políti-

El projecte del govern: serà alcalde el cap de la llista més votada

Projecte de decret-llei

La UCD vol uns ajuntaments a la seva mida

ve de la pàgina anterior

municipals com del paper dels partits en l'estructura institucional d'un estat democràtic.

És cert que la llei facilita la constitució d'agrupacions d'electors i res no impedeix que els partits donin suport a les agrupacions. Fent vàlid el proverbi "feta la llei, feta la trampa", si persisteix aquesta disposició legal, a tots els municipis es produirà un curiós fenomen: al municipi tal, voteu la candidatura x que té el suport dels partits A i B, a tal altre voteu a la candidatura y que propugnen els partits B i C, a tal altre la z que presenten els partits A, B i C. Si això es produeix, perquè els partits no renunciaran a establir les coalicions electorals que millor serveixin els interessos populars en funció de les característiques de cada poble, ¿per què no reconèixer-ho a nivell legal?, ¿Per què voler fer de les eleccions municipals una repetició del fenomen del 15 de juny, és a dir, unes sigles, una imatge

única per província i per què no millor una imatge única per a tot l'Estat dels "homes que fan possible la democràcia", sense partit, ni programa ni ideologia? ¿Per què no reconèixer les realitats plurals dels municipis del país i que a cada un hi hagi un ajuntament amb els homes coneguts del poble, amb els lliutadors, amb el reconeixement explícit dels partits als quals pertanyen?

De nou en Martín Villa sembla voler imposar al país les seves concepcions de la democràcia, la seva manera d'entendre el paper dels partits, el seu estil de treball i, si molt ens apreteu, els seus candidats. El projecte de llei per a les eleccions municipals no és un projecte fet a la mida de les necessitats del país sinó d'un sol partit o, pitjor encara (a jutjar per les dificultats que tenen per unificar-se en un únic partit), d'una imatge publicitària que bé els va servir a les eleccions generals: la UCD.

MARÇAL TARRAGÓ

Barricades a Tenerife després de l'assassinat de l'estudiant Javier Fernández Quesada.

SANTA CRUZ DE TENERIFE (Servei especial per Manuel C. Vidal).— El poble canari ha donat una lliçó de maduresa política i de responsabilitat sense límits en expressar una resposta indignada a l'assassinat de l'estudiant de La Laguna, Javier Fernández Quesada, per un tret de la Guàrdia Civil, però sense caure en la trampa de la provocació preparada per la indiscriminada actuació de les companyies anti-distúrbis enviades especialment des de la Península, per una banda, i dels grups terroristes, per una altra.

Amb assemblees a les fàbriques i als centres de tre-

ball —nou mil persones van participar en mobilitzacions, seguint la crida de CCOO— i diferents funerals a pobles grans i petits de totes les illes Canàries, milers de persones han participat en debats contra la repressió policial i contra la provocació terrorista. El funeral a la Catedral de La Laguna, preparat per a la tarda de dimecres, va ser suspès pel Rector —que ha tancat la Universitat fins després de Reis, en considerar que hi havia elements que cercaven la provocació al campus universitari— després que el Partit Comunista de Canàries, PSOE, PSP i la UCD recomanessin que no es fes aquest funeral perquè s'hi

Crònica de Tenerife

Indignació, serenitat davant la provocació

donaven totes les condicions per a una matança. Les companyies de policia arribades en avions "Hèrcules" des de Getafe i Saragossa, van actuar a La Laguna indiscriminadament contra els viants, contra els cotxes i fins i tot dispararen contra qualsevol vivenda on es veia llum a partir de determinada hora de la nit, en el punt més difícil d'una espiral de violència que va començar amb l'assassinat de Javier Fernández i continuà després amb el metrallament de dos policies armats al centre de Santa Cruz de Tenerife. Paral·lelament, dos-cents estudiants forçaren les portes de la Universitat i produïren importants destrosses en aules, despatxos i laboratoris. A Las Palmas es produïren també nombrosos enfrontaments amb barricades al carrer i esclatà una bomba al supermercat d'un ex-militant del MPAIAC, recentment sortit de la presó, bomba que reivindicà personalment, per telèfon, el dirigent Antonio Cubillo des d'Alger perquè entenia que aquest militant havia fet declaracions contra la seva antiga organització.

més impressionants ocupacions policials de la seva història. El poble canari ha tingut por i fins i tot els diaris més progressistes, alhora que condemnaven la provocació del terrorisme, han demanat la retirada de les companyies especials vingudes de fora, que desconeixen la problemàtica d'aquesta regió atlàntica, que han actuat amb una violència inconeguda i indiscriminada, arribant a colpejar el germà de Javier Fernández davant dels seus familiars, a l'aeroport de Tenerife, quan havien de traslladar el cadàver del germà mort, a Las Palmas.

Protesta del PSUC

El Secretariat del Comitè Central del PSUC expressa la seva profunda preocupació per la greu situació desencadenada a les illes Canàries, que ha provocat la mort de l'estudiant Javier Fernández Quesada i alguns ferits, entre ells dos policies armats, metrallats aquesta matinada a Tenerife.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC condemna amb energia l'actuació irresponsable de les forces d'ordre públic a Tenerife així com l'actitud provocadora de grups reduïts de persones, que han desoït la crida a la serenitat de les forces polítiques i sindicals de les Illes, i crida a rebutjar qualsevol provocació, vingui d'on vingui, i a evitar enfrontaments, que només contribueixen a dificultar la consolidació de la democràcia.

14 de desembre de 1977

Caps militars, amb les forces parlamentàries

La relació entre l'Exèrcit i el poble: aprofundir els vincles

Per primera vegada, després de quaranta anys de règim dictatorial que van originar enfrontaments i divisions entre l'exèrcit i el poble, els alts comandaments de les forces armades es reuneixen amb els representants parlamentaris de diferents tendències polítiques, elegits lliurement pel poble el 15 de juny.

Van assistir a aquesta entrevista històrica, per part parlamentària, la Mesa de la Comissió de Defensa del Congrés, amb el seu president Enrique Múgica, del PSOE, el vice-president primer, Jordi Pujol, de CDC, i els secretaris Emilio Martín Villa, d'UCD, i Alfonso Puerta, del PSOE. Per part de l'alta jerarquia militar hi van participar el vice-president del govern i ministre de Defensa, tinent general Galarza, i els caps dels Estats Majors dels tres exèrcits: tinent general Vega Rodríguez, del de Terra; d'aviació, tinent general Alfaro i, de l'Armada, l'almirall Arévalo. També hi va estar present el senyor Arias Salgado, secretari de relacions amb les Corts.

El senyor Múgica, president de la Comissió de Defensa del Congrés, va qualificar l'entrevista com "extremadament cordial i de mútua entesa". De les declaracions que va fer cal destacar la predisposició dels alts comandaments per adequar les forces armades a la nova realitat democràtica del nostre país. Aquesta adequació es concreta en:

—La ferma voluntat, ja iniciada, d'allunyar qualsevol partidisme polític dels centres militars, i també qualsevol protagonisme dels exèrcits en la política conjuntural, per tal d'aconseguir la plena professionalització dels militars.

—Acord amb la missió que unànimement hom assigna a

les forces armades en l'esborrany de la futura constitució, que consisteix a "garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar-ne la integritat territorial i protegir l'ordenament constitucional".

—Que competeixi al govern, d'acord amb el Parlament, determinar els objectius de les forces armades i dotar-les amb els mitjans adequats per aconseguir-los. En aquest sentit, es va destacar la importància que el Ministeri de Defensa concedeix a la Direcció d'Armament i la predisposició dels parlamentaris de proporcionar-li els recursos pressupostaris que calgui per tal que continuïn endavant els seus programes i tinguin prou capacitat tècnica i mitjans.

També va ser ben acollida pels comandaments la iniciativa de la Comissió d'establir noves formes de vinculació entre les forces armades, els parlamentaris i el poble. A tal fi, el ministre Gutiérrez Mellado informà sobre la política del seu Ministeri davant de la Comissió de Defensa en ple, per tal de facilitar als parlamentaris l'estudi de les normatives corresponents a aquesta matèria. El ministre ja va avançar que hi ha dues lleis en preparació: una que regula l'objecció de consciència, i una altra sobre el repartiment de funcions, missions i responsabilitats en les forces armades. Aquestes dues lleis hauran de ser debatudes a les

Corts.

I, amb la mateixa bona predisposició, es va acceptar la idea d'invitar la Comissió a visitar aquarteraments, acadèmies i altres institucions militars, com també a presenciar maniobres per tal d'estrènyer la col·laboració Exèrcit-Parlament.

En resum, que els alts comandaments de les forces armades es pronunciaren obertament pel respecte a la voluntat popular, per salvaguardar les institucions que n'emmanen i per acceptar les normatives militars elaborades en estreta col·laboració Parlament-Exèrcits, d'acord amb la nostra realitat.

Hem de considerar altament positiu aquest primer contacte i també els seus resultats. I no solament perquè significa un factor estabilitzador per consolidar la nostra encara precària democràcia, sinó perquè, de més a més, ve a confirmar la necessitat de liquidar les divisions i recels que hi ha entre la societat civil i els militars i propiciar la convergència de l'exèrcit amb el poble. Tot plegat amb la perspectiva, àmpliament majoritària, d'assolir una Espanya democràtica i moderna, amb unes forces armades eficients que, en estreta vinculació amb el poble, garanteixin la nostra plena sobirania.

Però, si volem ser realistes, hem de considerar que amb aquesta important reunió no s'han resolt tots els problemes. Dins de l'oligarquia hi continua havent sectors rebecs a admetre la nova realitat democràtica. Aquest búnquer del gran capital no renuncia pas a provocar una

desestabilització econòmica alhora que exerceix una forta pressió sobre els militars ultres perquè es rebel·lin contra les decisions de l'alt comandament. Així, les insidioses campanyes contra el tinent general Gutiérrez Mellado i les obertes actituds antidisciplinàries que s'esdevenen esporàdicament estan originant mesures de separació del comandament o d'arrests domiciliaris com el del tinent general Cano Portal.

Amb aquestes actituds individuals d'alguns comandaments, l'aïllat búnquer militar tracta de crear la confusió i divisions dins de les forces armades en un desesperat intent de recuperar la seva iniciativa perduda, per tal d'instrumentalitzar altre cop l'Exèrcit i col·locar-lo al servei dels interessos dels grups oligàrquics reaccionaris. Conscients que el perill és viu, les forces democràtiques, tant des del govern com des de l'oposició, han de recollir aquesta predisposició oberta dels alts comandaments per tal d'aconseguir que cada vegada sigui més gran el nombre de militars que s'identifiquin amb el paper constitucional que s'assigna a les forces armades. I això no pressuposa pas que calgui portar el partidisme polític dins de les casernes, la qual cosa trencaria la necessària unitat de l'exèrcit, sinó tot just aprofundir les relacions de l'exèrcit amb el poble, amb les institucions democràtiques, parlamentàries, etc., seguint les línies generals que ha encetat aquesta primera reunió.

A.A.

NOVA COL·LECCIÓ

Col·lecció «Los marginados»

Marginats per la societat

3 primers títols

LAS MADRES SOLTERAS
de Mercedes Soriano
Pròleg: María Campo Alange
Per què la Societat, que fa un mite de la maternitat, segueix estigmatitzant sense pietat les mares solteres?

Los subnormales
Paulino Castelló Cuixart

LOS SUBNORMALES
de Paulino Castelló Cuixart
Pròleg: Montserrat Trueta
Entendre un subnormal ens enriqueix la pròpia vida i ens fa obrir els ulls a l'esperança i a l'amor.

LOS PRESOS
de Cayetano Núñez y Juan González
pròleg: Fernando Carballo
Quina classe de transformacions intimes sofreix el pres durant el compliment de la condemna?

200 ptes.

DOPESA
GRUPO MUNDO DE EDICIONES

Programa de dotze punts**Signat el "Pacte del Bages"**

Manresa (Manuel Luís).— De la reunió a alt nivell feta a l'ajuntament de Manresa a la qual ens referíem la setmana passada, se n'ha després el "Pacte del Bages", d'ampli ressò per tota la comarca, on s'inclouen mesures immediates i a llarg termini per solucionar la greu crisi que, si bé colpeja fonamentalment el tèxtil, també amenaça d'altres sectors com és ara el del metall.

L'esforç i voluntat dels grups polítics, sindicals i econòmics que han signat el pacte és evident. Cal assenyalar l'absència de la Federació Empresarial, la qual cosa preocupa els sectors compromesos i l'opinió pública general.

Els dotze punts acordats pels partits polítics, centrals sindicals, entitats patronals, econòmiques, financeres, col·legis professionals i l'administració municipal són els següents:

1) Que l'Administració estableixi un subsidi de desocupació suficient i garantit per a totes aquelles persones que han quedat sense feina.

2) Urgeix resoldre el problema dels treballadors que no perceben el seu salari. Les entitats financeres estarien disposades a avançar-los el sou sempre que hi hagi avals corresponents. Una comissió efectuarà els pertinents tràmits amb la Seguretat Social i altres organismes de l'Administració per tal de concretar la solució.

3) Establir un control democràtic dels expedients de crisi i d'altres situacions de conflictivitat laboral, entre patronal i sindicats obrers. L'absentisme laboral hauria de ser controlat, tot i que aquest fenomen està estretament lligat a la reestructuració de la sanitat social i a la política d'equipaments col·lectius.

4) Ràpida legislació de normes de dret del treball, que facilitin la contractació laboral i la creació de nous llocs. En aquest sentit, es considera necessària la dinamització, potenciació i control de les borses de treball.

5) Augment de la finançació de la Seguretat Social per part de l'Estat.

6) Crèdits a llarg termini, per part de les institucions financeres, a les empreses en situació de crisi que es considerin viables per poder emprendre la feina (previ informe i posterior control d'un comitè integrat per centrals i patronal). Ajut financer a la petita i mitjana empresa amb dificultats.

7) Creació d'un organisme representatiu per estudiar i impulsar la reconversió industrial de la comarca. Promoció dels polígons industrials existents, tot buscant avantatges de tipus fiscal a les inversions.

8) Pressupostos extraordinaris dels ajuntaments de la comarca, per cobrir les necessitats d'equipaments col·lectius i obres d'infraestructura.

9) Subvencions a les escoles professionals i del PPO per organitzar cursos de readaptació del personal afectat.

10) Realització d'un pla comarcal de vivendes socials.

11) Que l'Administració emprengui immediatament les

obres de l'eix transversal de Catalunya, com també altres d'infraestructura que afecten aquesta comarca i les veïnes.

12) Immediata consecució de mesures protectores per a les empreses dedicades a l'exportació.

En el mateix "Pacte del Bages" s'especifica també la gravetat de la crisi del tèxtil ja que, d'una població activa de 45.000 persones, un 37 per cent depèn d'aquest sector. Actualment hi ha cinc mil treballadors en situació d'atur i els expedients de crisi presentats afecten directament sis mil treballadors més. L'índex d'atur del Bages, diu el document, és un dels més alts no solament de Catalunya sinó d'Espanya.

Per acabar, assenyala que la comarca del Bages es pot considerar com a zona catastròfica per motius econòmics. El "Pacte del Bages" es presentarà al govern de la Generalitat i, posteriorment, al govern de l'Estat.

Plans d'urgència per fer unes ciutats millors

SABADELL (Àngel Lacalle).— Després de quaranta anys de malgovern i especulació, la ciutat de Sabadell es troba en una delicadíssima situació, tant des del punt de vista polític com econòmic. La ciutat està en definitiva, a les portes del desastre.

Quan, després de les eleccions municipals, es trobin a l'Ajuntament les forces democràtiques, heretaran del règim franquista un deute de mil dos-cents milions de pessetes, que equival al pressupost de dos anys sencers. D'aquest deute, més de cinc-cents milions de pessetes corresponen a les obres de la Gran Via. A Sabadell existeixen avui més de 12.000 parats, dels quals dos mil no tenen subsidi d'atur. Els expedients de crisi, fruit d'un pla de reestructuració en el qual no han participat els treballadors, s'agrupen a la delegació del Ministeri de Treball, sense que ningú no doni una alternativa a les empreses que tanquen. Però la cosa no queda aquí. Sabadell té més de tres mil nens sense escola o escolaritzats en con-

dicions ínfimes.

Davant d'aquesta situació, cal reaccionar. És per tot això que el Pacte de la Moncloa i l'acord que comença a existir entre els partits polítics locals —acord, d'altra banda, ampliable a les altres forces reals de Sabadell— ens ofereixen un marc diferent on és més fàcil trobar solucions. És per això, per tota aquesta sèrie d'arguments, que el PSUC, a Sabadell, planteja la necessitat d'un pla d'urgència per a aquesta localitat.

La proposta del PSUC s'encamina a elaborar un pacte que permeti iniciar la recuperació de la vida política i econòmica de la ciutat en el lapse de temps que manca per a les eleccions municipals i en els primers mesos posteriors a

"Resposta per a cada problema"**Sabadell: el PSUC proposa un pla d'urgència**

elles. Es tractaria d'un pacte discutit per tota la població de Sabadell i que, segons ha declarat el comitè local del PSU, hauria d'abordar els problemes següents: Reestructuració del ram tèxtil a partir d'un plantejament diferent de l'actual i realitzat amb la participació dels treballadors. Creació d'escoles de formació professional que permet-

tin la readaptació de treballadors sense feina a d'altres sectors o tasques diferents. Control de l'oficina de col·locació per les centrals sindicals. Control, també per aquestes, dels carnets d'atur, les hores extres i els ritmes de producció. Majoritària participació dels comitès d'empresa al si d'aquesta (accés als comptes, actiu, passiu, perspectives econòmiques, estocs, etcètera). Reivindicar la necessitat d'inversions estatals a Sabadell, d'acord amb les previsions del Pacte de la Moncloa. Finançació d'un ample pla de construccions escolars, d'acord també amb l'esmentat pacte. Garantir un subsidi d'atur complet a tot treballador parat. Política d'obres públiques finançada amb contribucions

especials i crèdits estatals. Aplicació de l'amnistia laboral. Ajuda a la petita i mitjana empresa per part del Banc de Crèdit industrial. Crèdits de les caixes d'estalvi per finançar els projectes anteriors i control dels crèdits per les entitats municipals, econòmiques i sindicals de la ciutat.

DONAR UNA RESPOSTA A CADA PROBLEMA

Segons assenyalaven membres del comitè local del PSUC a Sabadell, la tasca immediata és afrontar un per un tots els problemes i donar-los una proposta de solució. El primer, l'endeutament de l'Ajuntament. La Federació d'Associacions de Veïns ha convocat una manifestació, el dia 10 de desembre, en la qual es demanarà que sigui sufragada pel Ministeri d'Obres Públiques una part important de les despeses de la Gran Via, que uneix en aquests moments set carreteres i pot ser considerada com una via interurbana; l'altra part haurà de ser abonada per tots aquells qui se'n beneficiïn perquè tenen edificis o terrenys propers. Un altre punt important que destaca el Comitè local de Sabadell és el de les eleccions municipals. En aquest sentit, el PSUC no pretén copar l'Ajuntament, fins i tot al contrari, propugna una candidatura conjunta amb Convergència Democràtica de Catalunya i Socialistes de Catalunya per barrar definitivament el pas a les forces franquistes que ens han portat a la corrupció i al caos. Si no s'aconsegueix la candidatura conjunta es proposa almenys un programa unitari de govern municipal per salvar Sabadell de la crisi. Un programa, que gaudeixi de la confiança popular i que sigui capaç de donar una resposta a cada problema.

Un pla arterial contra els pagesos**Lleida: 4.600.000 metres quadrats d'horta poden ser destruïts**

LLEIDA (MAGDA BALLESTER).— La voluntat dels ciutadans de Lleida, àmpliament expressada en l'elaboració i defensa del pla general d'ordenació urbana, podria ser capgirada si prospera l'estudi de xarxa viària aprovat per la Direcció General de Carreteres del Ministeri d'Obres Públiques. Analitzar els mètodes i les fórmules utilitzades per a la realització d'aquest pla arterial ens mena a un retrobament dels principis més purs del franquisme sota la disfressa d'un fals progrés que, amb evident menyspreu de la nostra realitat, se situa dins la ciència ficció.

Els pagesos propietaris de 4.600.000 metres quadrats d'horta lleidatana serien, segons el pla de xarxa viària, desnonats de les seves terres i se substituiria l'element humà i productiu per, entre altres coses, 58 trèvols ("excalèxtrics") que, com efecte indirecte, tindrien la virtut de transformar, impunement, un sòl d'ús agrícola en un sòl d'ús urbà; les finques, expropiades al ridícul preu de 350 mil pessetes l'hectàrea, protagonitzarien en aquest cas l'operació especulativa més important en el nostre record.

Tampoc no escaparia a l'acció degradant del pla arterial —que per llei sotmet qualsevol altre pla— l'esmentat pla d'ordenació urbana de Lleida, i es produiria el fet que un pla popular i democràtic quedaria a les mans d'un pla centralista i dictatorial; els gruixuts errors plantejats en el projecte de xarxa viària —que afecta el terme municipal de Lleida però, a més a més, condiciona l'ordenació del territori de tot Catalunya— no tenen esmena possible: cal retirar el pla arterial sense salvar-ne res de res.

En Lluís Clavero Rodrigo, responsable de la política municipal del PSUC a Lleida, i per tant, membre de la comissió municipal d'informació i vigilància, analitza els aspectes clau pels quals el ministeri d'Obres Públiques ha de retirar el pla arterial o projecte de xarxa viària.

Primer: Amb l'aprovació del pla d'ordenació urbana de Lleida, amb el suport de les entitats ciutadanes, partits polítics i centrals sindicals, es contempla un model de creixement equilibrat que trenca l'esquema ràdio-concèntric actual, i a la vegada, fa possible la integració dels barris perifèrics (Magraners, la Bordeta, el Secà...) per exercir una justa i lògica protecció del sòl d'ús agrícola, ja que l'agricultura és la nostra base econòmica. La proposta de xarxa arterial torna a insistir en el model anterior per mitjà de dues coses: a) creant un cinturó perifèric a cinc quilòmetres de Lleida que desfa 4.600.000 metres quadrats d'horta, que es constitueix en una nova barrera per a la

ciutat i que distorsiona l'equilibri camp-ciutat (camins veïnals, finques...), i b) mantenint la carretera N-II en el seu actual traçat. La qual cosa impossibilita la integració de Magraners i la Bordeta a la ciutat.

Segon: Tal com està elaborada la proposta de xarxa denota un intent de trencar l'estructura agrària de Lleida. ¿Què pot haver-hi darrere de tot això? Evidentment, el pla comporta que s'hagin d'abandonar aquestes terres de cultiu i que es produeixi un transvasament de mà d'obra del sector primari cap a la indústria. En uns moments de perillosa crisi econòmica, això només pot agreujar els problemes existents a tots dos sectors de producció.

Tercer: En la situació política actual, actituds com aquesta mostren la contradicció que existeix en el procés democràtic del país, perquè aquesta actuació pot arribar a condicionar el futur sistema de la xarxa viària a Catalunya, ja que Lleida és punt de cruïlla de carreteres i, per tant, la seva estructuració hauria de ser tractada a partir d'una concepció global feta des d'aquí a través de la Conselleria d'Ordenació del Territori de la Generalitat. És a dir, abans de construir una escala, no se'n pot construir l'esglaó trenta-sis, ja que podria condicionar tota l'escala.

A l'exposició pública del pla arterial, finalitzada la darrera setmana, han acudit els partits polítics, la Unió de Pagesos, els Joves Agricultors, 2.500 pagesos, centrals sindicals obreres... i innombrables ciutadans. Tothom va coincidir, particulars i forces organitzades, en la necessitat de retirar aquest projecte fruit d'una concepció feixista que cal enterrar d'una vegada per sempre.

Al clam unànime de Lleida no s'hi ha incorporat ni l'Ajuntament ni la Diputació —per cert, les úniques dues entitats consultades sobre l'elaboració del pla— que, segons l'alcalde Corbella, esperen definir-se pels volts de les festes nadalenques. L'actitud "oficial", encara que indignant, no sorprèn pas massa, i podríem afegir que és coherent amb els interessos que representen en Sangerís i en Corbella: no hi ha cap dubte que els seus interessos no són els de la comunitat lleidatana.

En el terreny de l'anecdota s'inclouria la redacció del pla arterial per un equip tècnic des de Madrid, que fou assessorat per fotografies aèries de Lleida d'abans de l'any 73, fotografies complementades per dades de circulació de vehicles anteriors a l'obertura de l'autopista. Els tècnics del ministeri cregueren que eren suficients els elements informatius per configurar un projecte que estructuraria Lleida durant vint-i-tres anys i una futura població d'un milió de persones.

Escola del Partit

Del 27 al 31 de desembre se celebraran a Sabadell un curs de formació per a responsables polítics i altres compromesos a tasques educatives. Es recomana a tots els que ho desitgin. Comuniquen el vostre interès més aviat millor al vostre comitè o directament a la Comissió de Formació del C.C. (tel·lèfons 323-10-50, 323-11-54 i 323-11-00).

Els de fora de Barcelona tindran assegurat el seu allotjament.

Matrícula: 250 ptes.
Al·lenjador: 750 ptes.

Ramón Espasa, conseller de Sanitat

"Volem resoldre els problemes"

ve de la pàgina anterior

nostra intenció— fonamental en el sentit de millorar, democratitzar i fer progressar la Seguretat Social i construir aquest nou model sanitari que nosaltres proposem

—Has parlat de medicaments i has suggerit un altre tema que em sembla molt important: la qüestió dels laboratoris i la indústria farmacèutica. És sabut que hi ha diferents marques amb composicions idèntiques o semblants, que hi ha indicis d'entesa entre determinats metges i determinats laboratoris, que la indústria farmacèutica juga un paper en l'automedicació... ¿Penseu abordar també tot això?

—Sí, aquest problema és gravíssim. No sé si des de la Conselleria el podem abordar. Potser el que podem fer és portar aquesta preocupació al Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, al terreny de la política, que no es quedi només en el terreny sanitari perquè, evidentment, el que passa a Espanya i a Catalunya en el terreny del medicament és terriblement escandalós. Tenim el nombre d'especialitats més alt del món, tret de la República Federal Alemanya. Són aproximadament 18.600 especialitats, les que hi ha al mercat, moltes d'elles absolutament repetitives, que encareixen la competitivitat entre els diversos laboratoris i

que converteixen el mercat del medicament en un mercat absolutament irracional.

L'any setanta-tres, la meitat de la despesa de la Seguretat Social, el 51 per cent, va ser despesa farmacèutica, i això no passa enlloc del món. Des de llavors, s'hi ha posat algun remei, i és veritat que ara la despesa farmacèutica de la SS és al voltant del 30 per cent, que és també una despesa altíssima si es compara amb les d'altres països com França, Anglaterra o Itàlia, els quals, sobrepassen dues i tres vegades. Vol dir que aquest és un problema de primera magnitud i que abordar-lo requereix també molta prudència perquè la indústria farmacèutica és multinacional, monopolitzada, potentíssima.

És una indústria a la qual, fins ara, no havia pogut fer front pràcticament ningú i, per tant, l'estratègia per aconseguir que la despesa farmacèutica baixi és difícil a mig i a llarg termini i requereix molta prudència. Un dels camins que penso que podria ser viable és convertir l'entitat de sanitat pública, el SERVEI NACIONAL DE SALUT o el nom que tingués, en comprador únic davant les multinacionals. Aleshores, s'intenta provocar una espècie de situació de monopoli de compra que permet que l'entitat pública aconseguís dràstiques reduccions en els preus. D'altra banda hi ha, com deïem abans, la campanya d'educació sanitària de la població en el sentit que el consum farmacèutic és altament perillós i que la gent intenti comprendre que no perquè siguin receptades medicines més cares la visita ha estat més ben feta o el metge és més bo o es curaran més aviat. Desgraciadament, el món del medicament està tan comercialitzat com pugui estar-ho el món de l'automòbil, dels abrics de pell o de les cafeteres, i si tots sabem que passa amb aquests productes, caldria que la població comencés a reflexionar que la mateixa cosa pot estar passant en el món del medicament.

—Així com l'Antoni Gutiérrez forma part de les conselle-

ries polítiques, però també d'altres polítics representen al Consell les seves opcions, el cas de les conselleries tècniques pot semblar, encara que no ho sigui, diferent, en aparença ¿Creus que la gent es pot espantar en veure un comunista en una cartera tan general i transcendent per a la població com és la de Sanitat i Assistència Social?

—Un comunista a la cartera de Sanitat no deixarà de fer el que prèviament ell i el seu partit han dit una i mil vegades: els comunistes volem canviar les coses, volem construir el socialisme a través d'allò que hem anomenat la revolució de la majoria, a través d'aconseguir un consens per a les nostres tesis i per a les nostres alternatives, fins i tot sectorials. En aquest sentit, si hi ha gent que s'espanta perquè hi hagi un comunista a la Conselleria de Sanitat és perquè no està al corrent de la realitat quotidiana, cultural i política de Catalunya, que no s'ha donat que les forces polítiques i les instàncies tècnico-professionals més importants de Catalunya estan d'acord amb aquest model.

—¿Tens especial interès a remarcar algun punt?

—Sí, vull posar l'accent en el que he dit sobre la sanitat com a problema polític. Les coses que es puguin fer depenen de l'opció política que es prengui. Evidentment, no serà la Conselleria que decidirà si es fa o no el SERVEI NACIONAL DE SALUT: la Conselleria ho plantejarà al Consell, aquest al Parlament de Catalunya quan calgui i, si al Parlament es guanya que volem un servei públic d'aquest estil, aleshores és quan la Conselleria ho posarà en pràctica. Es tracta, doncs, de remarcar la prioritat política sobre la tècnica, i no al revés.

ANTONI BATISTA

Guanyar les sindicals

El govern ha convocat per fi les eleccions sindicals que venien reclamant, amb gran força, les centrals sindicals i els partits obrers.

Les eleccions podran començar a celebrar-se a partir dels vint dies que s'hagi publicat el decret, que encara no ha sortit al Butlletí Oficial i del qual encara no es coneix el text complet.

Però sobre la base, ja real, de la convocatòria i dels elements que se'n coneixen, voldríem fer un parell de consideracions.

La primera és que aquestes eleccions dotaran els treballadors, per primer cop en quaranta anys, de representants democràticament elegits. Aquests representants seran els qui, en concret, a cada empresa, hauran d'estar al capdavant de la defensa dels interessos dels treballadors. I, en aquests moments de greu crisi econòmica, ho faran tant en la negociació col·lectiva, com en fer front als possibles expedients de crisi, com en buscar el millorament, en tots els ordres, de les condicions de treball, com en la conquesta i consolidació dels drets i garanties sindicals. Tot això en el marc de referència, concret i general, del compliment dels acords de la Moncloa com un instrument per avançar cap a la sortida de la crisi econòmica i conquerir i consolidar les plenes llibertats democràtiques.

Per això no n'hi ha prou amb el reconeixement legal del dret a elegir representants, ni amb una normativa general. És imprescindible que les eleccions es preparin conscienciosament a cada centre de treball. L'explicació del seu significat, de la necessitat que s'hi participi massivament, la presentació d'objectius i programes i, de manera especial, la selecció i presentació de candidats.

En relació amb això darrer —i aquesta és la segona consideració que volem fer—, creiem que cal tenir present i tractar de portar a la pràctica el plantejament de Comissions Obreres d'anar a candidatures unitàries a totes aquelles empreses on es pugui. Perquè així ho exigeix l'interès general dels treballadors, que pot trobar dificultats en els seus objectius si les centrals obreres es llancen a una guerra de competències. Perquè una lluita de polarització contribuiria, en comptes de facilitar l'avenç cap a objectius unitaris i la unitat d'acció, a aprofundir la divisió. I perquè en aquests moments cal aprendre ja una gran batalla dels sindicats obrers contra les intencions i els preparatius de la UCD de construcció d'un sindicat groc, i les millors condicions per a aquesta batalla les trobarem en l'acord unitari, en l'acció conjunta.

Això no vol pas dir que cada central hagi de renunciar a la seva especificitat i als seus criteris. És a dir, cal partir del fet de la divisió sindical que hi ha, no per instal·lar-s'hi indefinidament, sinó amb la comprensió que cal desenvolupar la unitat a partir d'aquest fet i no pas prenent ignorar-lo amb criteris unitaristes subjectius.

En aquesta perspectiva, hem d'avançar a partir dels plantejaments sindicals i propostes que sobre les eleccions fa Comissions Obreres. Perquè avançarem cap a un sindicalisme de classe, democràtic, unitari i socio-polític en funció de la força de Comissions Obreres, del seu arrelament entre els treballadors, i això s'expressarà a través de la campanya electoral i del resultat de les eleccions.

Els comunistes volem, en aquestes eleccions, enfortir el conjunt del moviment obrer i ho farem amb l'enfortiment de Comissions Obreres.

Les eleccions sindicals no són una tasca exclusiva dels militants sindicalistes, dels homes i dones de Comissions Obreres. Són, i així volem que es reflecteixi en la nostra activitat, una feina política principal de totes les organitzacions del PSUC, de tots els seus militants. Perquè en aquestes eleccions està en joc no solament la mena de sindicalisme que es desenvoluparà al nostre país, sinó també la sortida de la crisi econòmica, l'aplicació total dels acords de la Moncloa i, al capdavant, la consolidació de la democràcia i el canvi de la correlació de forces necessari per avançar cap al socialisme.

L'assistència sanitària ha de ser un servei públic

—El terme "medicina socialitzada" ha estat utilitzat per la dreta. La dreta ha divulgat que una cosa és socialitzar els mitjans de producció i una altra socialitzar la medicina, o que és compatible una socialització de la medicina amb una economia de mercat. D'altra banda, quan el teu nom va començar a sonar per a la Conselleria de Sanitat, algunes de les teves declaracions venien a dir que tampoc no es tractava d'aplicar una política socialista. ¿Com desferies aquest equívoc?

—És un equívoc greu i que té una gran transcendència política. La dreta utilitza molt, fàcilment i demagògicament aquesta paraula, i ens acusa a nosaltres, concretament als autors del llibre "El Servei Nacional de Salut. Una alternativa democràtica a la Sanitat", Nolasac Acarín, Carme Sans, Joaquim Vergés i jo, d'anar a socialitzar la medicina. Com intentem explicar al pròleg i com diu el subtítol mateix, proposem una alternativa democràtica a la sanitat. I diem això perquè la paraula socialització de la medicina és un equívoc semàntic que no té cap sentit. La medicina és una ciència i per tant no es pot socialitzar, o s'ha de dir que ja està socialitzada de bell antuvi en la mesura que rep un tractament i un ús social. Ara bé, no en el sentit de la paraula socialització com a model de producció o com el model del socialisme científic que nosaltres defensem i volem aconseguir. Si de cas s'hauria de parlar de socialització del sector sanitari: la indústria farmacèutica, la indústria electro-mèdica (Siemens, Philipps, etc). Evidentment, això nosaltres no ho proposem, creiem que en les circumstàncies actuals això no és possible i per això parlem d'una alternativa democràtica a la sanitat. En altres paraules, nosaltres proposem una conversió de l'assistència sanitària en un servei públic, i això no és socialitzar la medicina. Volem que, a través de la reforma fiscal, la sanitat sigui pagada per tothom: que qui més tingui més pagui, en una mena de progressiva solidaritat nacional, i que això redundi en una oferta sanitària de qualitat i gratuïta.

1978: ELECCIONS MUNICIPALS

Ja coneixeu el vostre barri?

TOTS ELS BARRIS DE BARCELONA
J. FABRE J.M. HUERTAS CLAVERIA

La història, la problemàtica i les lluites reivindicatives dels nostres barris.

De venda a totes les llibreries.

edicions 62

Provença, 278 - Tel. 2160062 - Barcelona - 8

Un acord de sis punts

Fígols: els minaires han guanyat

Fígols (Manuel Luís).— El conflicte dels minaires de Fígols s'ha acabat amb una victòria esclatant dels treballadors i de la solidaritat més ferma del Berguedà i del Bages. Les poblacions mineres de Balsareny, Súria, Sallent, Cardona, i fins i tot les mines de Santander de Feçsa han romàs mobilitzades mentre ha durat el tancament. La ciutat de Berga es mobilitzà massivament al carrer i van tancar establiments i comerços. La gravetat del conflicte hagués suposat per al Berguedà un greu sotrac a la seva economia, cosa que pensam que ja no serà així puix que diumenge passat s'acabà la tancada a conseqüència de l'acord entre el comitè de vaga, representants de l'empresa Carbons de Berga i el governador civil. Aquest acord ve expressat en sis punts: 1) Retirada de l'expedient de crisi. 2) No aplicació de l'article 39 de la llei de 4 de març del 77 quan es comprovi que l'absència del treballador és per motius justificats. Les absències anteriors castigades per aquest article queden amnistiades

des del moment d'entrar en vigor aquest acord. 3) No hi haurà ni sancions ni represàlies de cap tipus amb motiu del conflicte. 4) No s'abonarà cap jornal pels dies que ha durat el tancament. 5) La direcció, acollint-se a l'ordenança laboral de mines, organitzarà l'explotació de l'empresa sota els criteris que cregui més necessaris i oportuns. Els treballadors es reserven el dret de recórrer davant els organismes competents si entenen que són lesionats els seus interessos laborals i econòmics. L'empresa assegura un tipus de relació laboral com la que hi ha hagut fins ara i descongela el tipus de prima que venia donant. 6) Les vacances continuaran fent-se els mesos de juliol, agost i setembre.

La gran solidaritat aconseguida en aquesta lluita ha estat també el fruit de la bona marxa del centre d'informació i de coordinació que ha vingut funcionant durant la vaga.

Les sindicals han començat

Badalona: índex molt elevat de sindicació

Badalona (E.J. Ricart)- Miquel Guerrero, secretari general de la unió sindical de Comissions Obreres de Badalona, planteja diverses valoracions sobre la preparació de les eleccions sindicals a la ciutat i la implantació i el treball de CCOO entre els quaranta mil treballadors que viuen a Badalona, i que treballen a les indústries de la ciutat.

Miquel Guerrero té una llarga experiència en la lluita sindical. Va participar després del 1961 en la reconstrucció del moviment obrer organitzat, passada la gran caiguda de militants sindicalistes i comunistes en aquella època.

"Estem preparant les eleccions sindicals d'una manera conjunta amb els companys de Sant Adrià i Santa Coloma de Gramenet, tal com es va establir a la CONC; de tota manera, a cada localitat estem portant a terme iniciatives particulars. En una perspectiva més immediata tenim el míting de Comissions Obreres del dia 16 de desembre al camp d'esports del Joventut de Badalona, al voltant del qual farem una gran campanya. S'han iniciat també els cursos de forma-

ció sindical per als afiliats de CCOO, ja que el treball s'emmarca ara en com preparar les eleccions. En aquest sentit, estem orientant que es facin ja eleccions en aquelles empreses on es puguin realitzar, i això suposa també enfortir les seccions sindicals de CCOO. Junt amb aquesta feina de constitució de les seccions sindicals, que ja està força arrencada, s'han realitzat eleccions a algunes empreses del tèxtil i de la construcció amb uns resultats favorables a CCOO."

Dues-centes mil persones viuen a Badalona. Segons les estadístiques municipals, el 90 per cent de la població activa és assalariada. Però no tots treballen al terme de Badalona. La població industrial és de 40 mil treballadors, aproximadament,

amb un índex de sindicació molt elevat que fa honor a la tradició sindical del moviment obrer de Badalona, que va tenir la seva gran expressió als anys de la República.

"La implantació a Badalona és superior a la capacitat de direcció que avui tenim a Comissions Obreres. Això no vol dir que estiguem per sota d'altres sindicats, ja que en les darreres lluites més significatives, com les de Porcellanes Montgat i Elo, s'han acceptat les nostres propostes. Avui, el nombre d'afiliats a CCOO arriba ja al 40 per cent de la població industrial, amb més de quinze mil treballadors inscrits; la implantació nostra és doncs, una cosa molt seriosa."

Com a tot arreu, la crisi colpeja constantment els treballadors i les empreses, i aquí també, amb les seves particularitats: la de la petita empresa, que és majoritària a Badalona.

"Badalona és una ciutat industrial on predomina fonamentalment la petita i mitjana empresa. Per sort, el ram del tèxtil no està tan afectat aquí com a d'altres comarques, però on se sent fort la crisi és al petit metall. És estrany el dia que no hi ha un tancament, un expedient de crisi, o una suspensió de pagaments.

"El problema se centra també en el fet que no hi ha

una organització forta dels treballadors parats, encara que nosaltres tenim un secretariat per a ells i, junt amb les altres forces sindicals, estem discutint amb l'Ajuntament algunes de les mesures que es poden prendre per alleugerir-ne la situació en el terreny del transport, col·legis i, especialment per poder aconseguir un economat per a ells.

"Pel que fa referència a la crisi, els contactes que hem mantingut amb la federació empresarial de Badalona han significat un primer punt d'acord, en el sentit de posar-nos en contacte cada vegada que hi ha conflictes per tal de poder trobar vies de solució. Això ha estat positiu en el cas d'Elos, una empresa del tèxtil, i també en el cas de Fundiciones Etna."

El Pacte de la Moncloa, la qüestió de la dona dins de Comissions Obreres i altres temes són objecte de discussió avui al sindicat de Badalona, Guerrero ens acaba parlant de la crisi municipal.

"Jo crec que es tracta que el moviment obrer exigeixi que s'afrontin els problemes de la ciutat, i sobretot els problemes derivats de la crisi. En aquest sentit, els sindicats hem d'estar, i ja hi estem, junt amb els partits polítics, en moltes de les discussions que hi ha sobre la situació municipal i l'Ajuntament.

Pineda de Mar

Un nou focus de contaminació

Maresme (Josep Sivilla) — Pineda de Mar també té problemes d'abocador d'escombraries. Tant a la presentació de la Unió de Pagesos del Maresme la setmana passada com a la presentació de les associacions de veïns del centre de la vila, que tingué lloc dissabte passat s'hi va parlar insistentment del problema de l'abocador controlat que l'Ajuntament vol construir. Veïns i pagesos van coincidir a oposar-se que s'obri un nou focus de contaminació.

El projecte d'aquest nou abocador "controlat" ha sorgit perquè es vol clausurar l'abocador-cremador que ha vingut funcionant fins ara. Aquest, que està en una finca propietat del senyor Ballester, regidor de l'Ajuntament, és també molest per al poble, ja que els fums que origina arriben sovint a les cases habitades. Però el motiu per obrir un altre abocador sembla que rau en el fet que el terreny en qüestió pot ser venut a molt bon preu si primer es neteja. D'aquí l'interès del senyor Ballester per treure's de sobre la brossa.

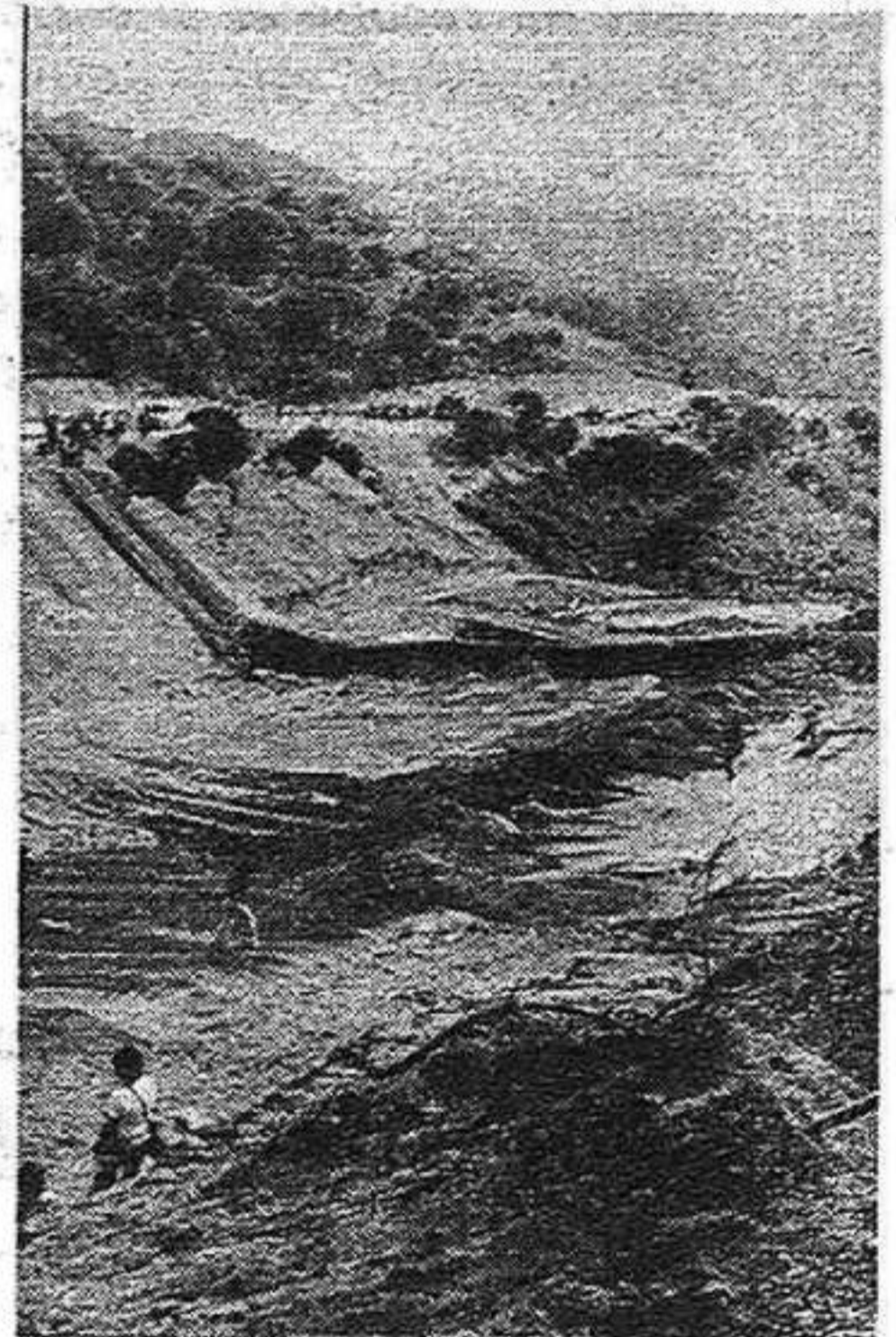
El nou abocador s'instal·laria a la finca de Can Martorell, prop de la font de Sant Jaume, i seria, malgrat el control, un greu focus de contaminació dels pous dels pagesos del voltant. Segons fonts de la Unió de Pagesos, afectaria de moment uns deu pous agrícoles així com l'aigua potable que arriba al barri de Poble Nou, on viuen cinc mil persones.

És evident un clar paral·lelisme entre el cas de Pineda i el cas de Mataró. Però el subsòl de Pineda és més ric en aigua que no el de Mataró, per la qual cosa la contaminació dels pous més pròxims seria més ràpida i més gran. Davant d'això, pagesos i veïns s'oposen que el projecte segueixi endavant.

Tant en la presentació de la Unió de Pagesos com en la presentació de les gestores de les associacions de veïns es veia com a possible solució buscar una forma mancomunada per eliminar la brossa a la comarca, o bé esperar que a Pineda hi hagi un ajuntament democràtic i, mentrestant, fer tan decent com es pugui l'abocador actual.

A l'esmentada reunió de les associacions de veïns, celebrada als locals de l'Ajuntament en presència d'unes 150 persones, es parlà també d'altres temes, i problemes de la vila, com és ara la manca d'il·luminació dels carrers, el dèficit de guarderies i les males condicions de les que hi ha, la brutícia de la platja i la dels solars sense tancar, que es converteixen en petits abocadors on proliferen les rates.

Finalment, Pineda reclamà un homenatge a qui fou alcalde de la vila els anys 30 i fundador de la Unió Socialista de Catalunya, Manuel Serra i Moret. Sembla que aquest homenatge es podria fer bastant aviat.

L'abocador: un nou focus de contaminació

Torna a sortir Universitat

UNIVERSITAT, la revista degana universitària (aquest any celebrarà el seu XX aniversari) i òrgan dels estudiants del PSUC, ha tornat a sortir després d'un any d'inactivitat.

"Problemes de tipus tècnic i també polítics —diuen a la presentació del primer número de l'època legal— han impedit que un equip de redacció es fes càrrec, d'una manera eficaç, de la revista universitària dels comunistes de Catalunya".

Però ara torna a ser al carrer, millor dit a les facultats, per acomplir allò que li correspon: ser el portaveu d'allò que els comunistes pensen sobre la institució universitària, la situació política del país i totes les coses que interessin de

la vida social i cultural catalana. Seguint aquest esquema, la revista es divideix en cinc espais prou diferenciats. Primer, una secció de política general, després els problemes de la Universitat, tercer un dossier que tractarà sobre temes monogràfics de caràcter universitari o professional, quart una secció de cultura i societat on tindrà cabuda qualsevol tema interessant (novel·la, poesia, cinema, teatre, reportatges polítics, escàndols, etc), i, per acabar, una secció de memòria popular que ajudi a recuperar la història del nostre poble. Des de TREBALL, desitgem que UNIVERSITAT tingui una llarga durada en la seva primera època legal.

Ha sortit el número de novembre de NOUS HORIZONS

Del seu índex, destaquem:

Alfons Comín, La política marxista, és conscientment cultural?

Joaquim M. Molins, La reforma de l'administració local

J.M. Alibés, Les Associacions de Veïns davant el futur

Joan Clavera, Els desequilibris regionals

M. Roig i J. Sempere, Del "destape" al sensacionalisme morbós

F. Vallverdú, El PSUC i la política lingüística

Preu de l'exemplar: 75 pts. Demaneu-lo al local del PSUC i a les llibreries.

Subscriu-vos! El preu de la subscripció és de 900 pts. per 12 números i 450 per 6 números.

Dirigiu-vos a les adreces següents: Urbanització la Bòria, Passeig Maria Estrada, s/n. ALELLA (Barcelona), telèfon 5551227 Viladomat, 106, 8è 1a. BARCELONA-15, telèfon 3231154

nous horitzons

Número 27 — Novembre de 1977

Política marxista i cultura

Reforma de l'administració local

Les associacions de veïns davant el futur

Manifest de l'espert

CONC: programa econòmic d'urgència

Sector tèxtil: cal una reconversió

Una indústria que produeix béns de consum com és la tèxtil pateix d'una manera molt directa les conseqüències d'una evolució negativa del conjunt de l'economia. La disminució de la capacitat adquisitiva de la gran majoria de la població ha significat una forta reducció de les compres de productes tèxtils; aquesta reducció de la demanda ha situat el sector tèxtil en condicions especialment desfavorables per enfrontar la situació inflacionista: als empresaris els ha estat més difícil de fer repercutir l'augment del preu de les primeres matèries —que ha estat molt gran— en un augment paral·lel del preu del producte acabat. Si pensem que es tracta d'un sector compost essencialment d'empreses petites i mitjanes amb poca capacitat d'autofinançament i que depenen molt directament de la banca per a finançar el seu procés productiu, és fàcil de deduir que les restriccions de crèdits dels últims mesos hauran agreujat la situació financera del sector fins a fer-la alarmant. Aquestes dificultats financeres són greus, ja que es tracta d'una indústria en la qual les primeres matèries tenen un pes important en l'estructura dels costos (poden arribar a representar el 50 per cent del valor de la producció) i que té un procés de comercialització llarg; per tot això, les restriccions creditícies han suposat greus problemes de liquidesa per a moltes empreses.

Però és també innegable que la indústria tèxtil té problemes que tenen el seu origen en el propi sector. Un problema que es presenta d'una manera crònica és el de la sobreproducció: efectivament, a la indústria tèxtil li és més fàcil augmentar la seva producció que assegurar-ne la venda; això explica el comportament irregular de la inversió. Els empresaris es troben davant del dilema que si inverteixen produiran més, i no estan segurs de vendre, i si no inverteixen no obtenen uns nivells adequats de productivitat i perden posicions respecte a la competència. De tota manera, des dels primers anys 60 hi ha hagut un procés de modernització del sector que ha consistit sobretot en inversions en maquinària avançada i, menys, en racionalització dels processos productius. Aquesta modernització ha afectat d'una manera diferent els diversos subsectors que componen la indústria, i això fa que la situació de crisi no es manifesti de la mateixa manera ni amb la mateixa gravetat a tots ells. D'una manera general, es pot dir que la modernització ha estat més intensa en la indústria cotonera que no en la llanera, i en els processos de filatura i gènere de punt més que no en el de teixit. I creiem que, a curt termini, la modernització que cal estimular passa per la racionalització dels processos, tant a nivell d'empresa com de sector, més que no per la inversió en nova maquinària.

La irrupció en el mercat mundial de productes tèxtils de països del tercer món suposa una forta competència per a certs productes (els manufacturats de cotó) que aquests països produeixen a molt baix preu; però això no ha de fer pensar que els països industrialitzats han d'abandonar les seves indústries tèxtils, sinó que les han d'adaptar a la nova situació. En el cas català, la perspectiva de futur passa

per una transformació que posi a la indústria al nivell de la indústria tèxtil europea, tant a nivell tècnic com comercial. És a dir, que cal assolir uns nivells de competitivitat en preu i qualitat, i també una relació dins del comerç internacional de productes tèxtils que acabi amb la situació actual, que suposa una inferioritat de condicions pel fort proteccionisme practicat pels països del Mercat Comú.

Cal, doncs, un veritable pla de reconversió industrial del sector tèxtil que, partint d'una visió de conjunt de tot el sector, ordeni el transvasament de recursos (capital i treball) des d'empreses i/o sectors que ja no són socialment rendibles cap a aquells subsectors amb possibilitats d'expansió.

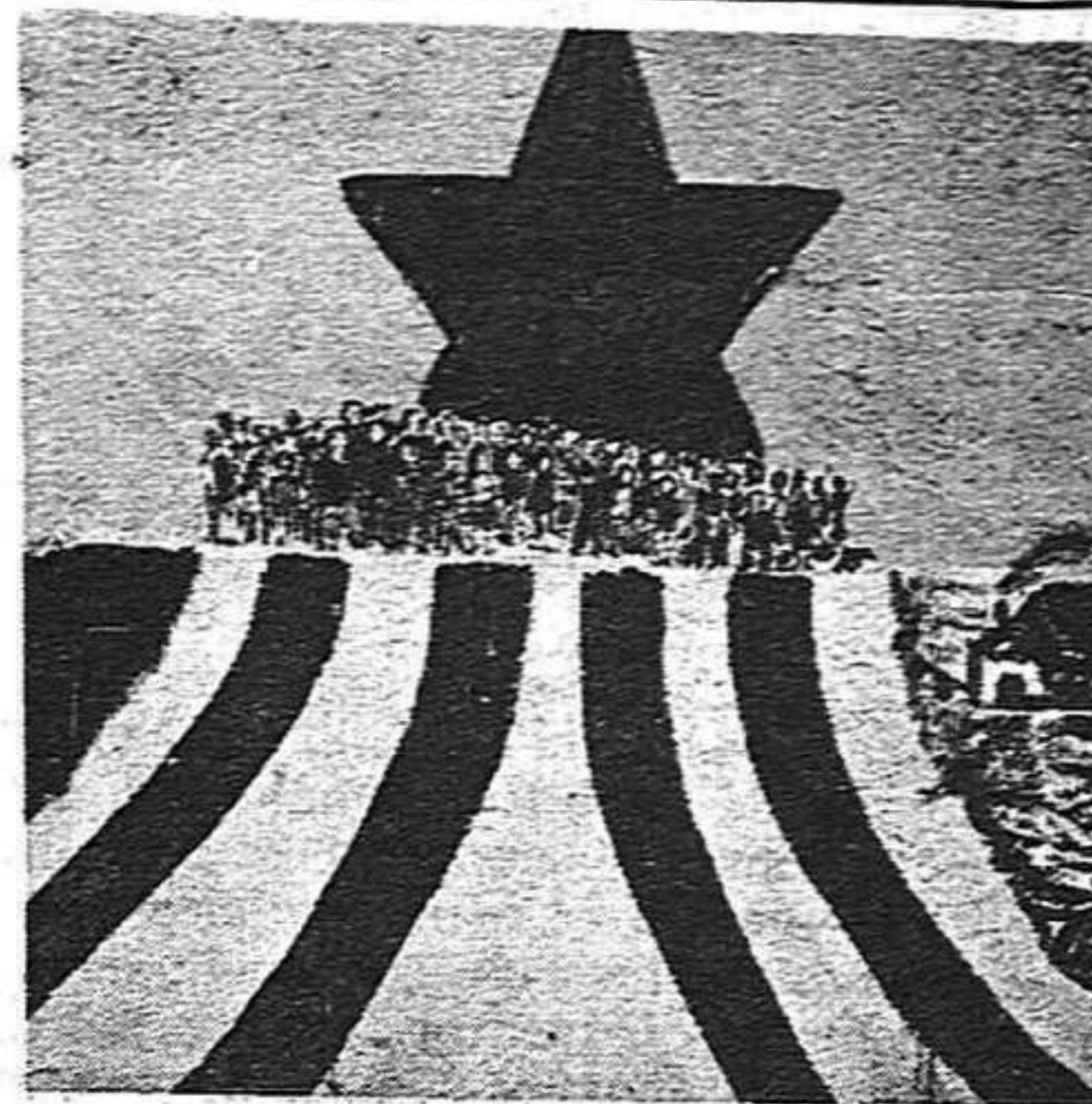
Es tracta d'elaborar la política industrial més adequada per a definir el paper que, dins del conjunt de l'economia, ha de jugar aquest sector que ocupa el 19 per cent de la població activa catalana i que és, en algunes comarques (Bages, Vallès...), la principal activitat industrial.

Aquesta política, que ha de tenir per objectiu mantenir el major nombre possible de llocs de treball, passa per la conversió del sector en una indústria moderna, competitiva, capaç d'exportar una part important de la seva producció i en la qual els salaris ja no siguin els més baixos de tota la indústria.

Aquesta reconversió ha de començar per un coneixement de les diverses situacions per detectar aquells subsectors que tenen una perspectiva de creixement els propers anys: gènere de punt, tèxtil de la llar, certs tipus de filatura, certs tipus de confecció... A partir d'aquí es podrà intervenir en totes les decisions que afectin el futur del sector: evitant el tancament d'empreses que tenen dificultats financeres però que són econòmicament viables, seleccionant les noves inversions, estímulant l'especialització, etcètera.

Una veritable política de reconversió industrial només tindrà garantia d'eficàcia si és el resultat de la discussió de les diverses forces interessades. En aquest sentit, és molt important el procés iniciat a centres on la indústria tèxtil té un pes important, com Terrassa i la comarca del Bages, on les diverses forces sindicals i empresarials elaboren juntament amb l'Administració uns programes econòmics per a sortir de la crisi. Per això creiem que és absolutament necessari que les forces polítiques que representen els interessos dels treballadors elaborin unes alternatives de sortida de la crisi que serveixin per a establir un funcionament de la indústria més progressiu i més d'acord amb els interessos de la majoria de la població del país. De la discussió de les diverses propostes que es presentin per part de partits polítics, sindicats i organitzacions d'empresaris en podrà sortir un programa de política industrial per al sector tèxtil que gaudeixi d'un ampli consens, la qual cosa és garantia de la seva aplicació real.

ENRIC CERDÀ

MURALS PER LA LIBERTAT

Text d'Alexandre Cirici
Fotografies de Pau Barceló

Murals per la llibertat

Un llibre excel·lent, que a l'hora de la ressenya obliga a fer esment dels diferents col·laboradors que l'han fet possible. En primer lloc, en Pau Barceló, fotògraf, que ha sabut fotografiar els murals en el seu context, sense caure en el parany de l'esteticisme o del super-tipisme. En segon lloc, l'Alexandre Cirici, que ha sabut, al marge de tota divagació política, estructurar un comentari sistemàtic d'allò que han aportat els murals. (Cal agrair al senador Cirici aquella punta d'ironia que destil·len els seus comentaris, com quan, fent al·lusió a un mural feminista, afegeix: "malgrat la posició contestatària del grup, representa l'estil comercial dels anuncis de perfumeria"). La introducció de Jordi Sarsanedas, expert en mites, arrenca amb una afirmació d'una utilitat fonamental: "El signe cabdal dels temps nous que hem començat a viure és l'embranchida, l'alegria amb què la gent ha recuperat el carrer. Un bon dia tothom ha sabut que l'espai públic, tan avesats com estàvem a dissimular-hi i a passar de llarg, no només ens era obert perquè hi obeïssim sinó que també —per poc que goséssim, i ara era fàcil de gosar— hi trobaríem el medi natural de la nostra espontaneïtat."

Fóra injust donar per enllestit el comentari d'aquest llibre sense fer esment al dissenyador, Jordi Fornas, i a qui ha tingut cura dels fotòcroms, Joan Coll. Sense la seva aportació, aquest regal magnífic (i que tant servirà per ajudar a fer un balanç visual del 1977) no hauria tingut la qualitat que ara té. El balanç, per tant, d'una de les formes de manifestació plàstica, a les darreres eleccions generals, del PSUC, Socialistes de Catalunya, Pacte Democràtic, JCC, FUT, CUPS, associacions de veïns, etc.

L'art de menjar bé a Catalunya

Manifest de la gastronomia antiimperialista

"Quan ens volen ofegar en un pou de carns de plàstic, en forma d'hamburguesa o de Frankfurt, i prosperen els id. i els antres on t'obligen a menjar a la barra, el teu llibre, germà Vázquez d'Assís i Montalban, és una fita sòlida en la lluita de resistència antiimperialista..." En la meua agenda de notes vaig apuntar aquests mots. Era nit, negra nit. Havia anat a conferenciar a Calaf i, enmig de l'aire de la Segarra, el text de Manuel Vázquez Montalban, amb les fotografies de Jordi Gumí, em permetien recuperar tota la il·lusió de viure en pau, a Catalunya triomfant.

En efecte, el llibre aborda des del primer moment, i de cara, la possible acusació de frivolidat. Hi ha per tot arreu veus ascètiques sempre disposades a advertir-nos que en el bon gust hi ha diable. Veus que volen ser exemplars i que si et porten a dinar et demostren, amb un escassíssim sentit de l'educació, que menjar és un deure feixuc, que saben complir amb un rictus de superioritat i suficiència, sense cap mica d'entusiasme, per força. Són els... condemnats a menjar, que ens acusen de fer el joc als amants de la bona taula, qualificats per ells de burgesos sense escrúpols, d'explotadors... Ep! Un moment.

Si la "vox populí, vox Dei",

és veu divina que el menjar bé és un exercici de perfecció cristiana, que la golosia és un pecat capital, d'acord, però que també ho són l'enveja, la peresa, l'orgull, l'odi i la ira, pecats que el fet de menjar sistemàticament malament agreuja. Una editorial molt professional justificava l'edició de l'excel·lent manual que és *La cuina d'avui* de Glòria Baliu de Kirchner, publicat per Estela i reeditat per Laia, amb aquestes paraules: "Ens ha semblat oportú d'incloure un llibre de cuina a la nostra col·lecció 'La vida i l'amor'. (...) (En el secret de la bona cuina) hi va implicat l'ambient familiar, la tranquil·litat de la dona i la joia de tots (...) la cuina també és proporció, mesura i seny..."

En un altre ordre de coses, pot semblar exagerat dir que el llibre de Vázquez Montalban és també un al·legat antiimperialista, com ho havien estat *La penetración americana en España*, o el prohibitíssim *La vía chilena al golpe de Estado*. Perquè si la terra no sap mentir, tampoc no sap mentir un llobarro al fonoll, una escalivada, un bon plat de carn d'olla, una crema de Sant Josep o un vaset de mistela tot acompanyant uns bunyols d'anís. Contra la penetració dels costums americans, alceu la senyera d'unes sardines a la brasa o d'unes

Una revista de cultura

"Hora de España", a l'hora de tots els retorns

Obrir les pàgines de "Hora de España", la revista republicana publicada entre el gener de 1937 i el novembre de 1938, "fa que tremoli l'esquena dels llops", per dir-ho amb un vers de Josep Maria Sagarra. Més enllà de les emocions i dels sentiments sorgeix, de cop, una intuïció: que ens han volgut robar la història, que ens van prendre, per força, els drets adquirits i la serena possessió de la intel·ligència. Recordar, a més, que "Hora de España" va ser editada primer a València i després a Barcelona, i que el darrer número, el que fa 23, ha estat rescatat molts anys més tard, gràcies a l'acadèmic Camilo José Cela, perquè les tropes franquistes van destruir-ne la quasi totalitat de l'edició, abans que fos distribuïda, ens imposa una reflexió. Una reflexió perquè no es tracta ara ni de col·leccionar coleòpters, ni de covar massoquismes. La tasca dels qui feien "Hora de España", troncada, interrompuda, no ha estat del tot eixorca (¿o sí?). I si bé les recuperacions mai no són lineals —ni és possible entroncar amb una saba de fa quaranta anys, com si res no hagués passat al nostre país— hi ha actituds culturals que conserven tot el seu po-

der, íntegre, de convocatòria.

UNA REVISTA DE CULTURA

¿Què fou "Hora de España"? Una revista de cultura. ¿I què vol dir cultura? ¿Cultura en temps de guerra? ¿Elitisme? ¿Intel·lectualisme? Una nota titulada "Madrid" precedeix l'editorial del darrer número, nota que serviria de resposta a tants interrogants. Ve a dir: fa dos anys que Madrid, que el poble de Madrid, resisteix l'ofensiva feixista. Perquè sota l'escorça burocràtica de la capitalitat, hi havia un poble, capaç de donar la cara, de dir sí a la mort, si això calia. "Un pueblo que por sí y ante sí sabe enfrentarse con la muerte, es ya algo más que un pueblo, es la imagen viva de la Libertad humana." Tal és el concepte de cultura que batega sota cada una de les pàgines de "Hora de España". Defensar la llibertat d'un poble era l'objectiu de qualsevol tasca intel·lectual. (Un exemple paral·lel, extret d'un altre context: la carta que un grup de mestres catalans, al batalló Carles Marx, al Front de Tardienta, envien a Freinet, per comentar amb ell els models escolars que escauen a Catalunya, i la necessitat d'aplicar-los sense oportunismes. "Un cop guanyat el combat contra els feixistes, haurem d'estructurar una nova civilització. I l'ensenyament, el model d'escola, en constitueix un dels elements cabdals." ¿Què és cultura? ¿Quina relació hi ha entre cultura i guerra antifeixista?) A "Hora de España" hi ha poesia, història, crítica literària (per exemple, un article excel·lent sobre un home encara poc conegut, Maurici Serrahima, que acabava d'escriure un llibre sobre Joan Maragall), assaig, crítica teatral, contes, peces dramàtiques curtes, polèmica, erudició. Com a la "Revista de Catalunya", no sempre en el mateix grau, "Hora de España" es fa ressò també dels grans debats culturals que tenien lloc arreu del món. I tot sense la mala consciència de perdre el temps o de fer una tasca inútil. Caldrà recordar, arribant aquí, que l'únic sistema que veritablement ha considerat inútil la tasca cultural ha estat el sistema que obeeix els dictats dels grans monopolis.

UNA REVISTA UNITÀRIA

La llista dels col·laboradors de "Hora de España" té el valor d'una prova contundent. N'espigolarem uns quants, per ordre alfabètic: Rafael Alberti, Vicente Aleixandre, Dámaso Alonso, Manuel Altolaguirre, Max Aub, Corpus Barga, Jacinto Benavente, José Bergamín, Lluís Cernuda, Rosa Chacel, Rafael Dieste, León Felipe, Sebastià Gasch, Ramon Gaya, Juan Gil-Albert, Nicolás Guillén, Miguel Hernández, José Herrera Petere,

de "la España nuestra, que no es precisamente la que se ha vendido al extranjero, al par que gritaba en Salamanca: ¡muera la inteligencia!".

LES REVISTES I LA CULTURA

¿Per què recuperar "Hora de España" és recuperar una referència cultural de primer ordre? Perquè si bé la cultura circula per ateneus i universitats, queda reflectida en els llibres i arxius, fa vida sedentària a les biblioteques, el debat cultural té preferència, si més no fins ara, per les publicacions periòdiques. La possibilitat d'una resposta més ràpida, més densa o més punyent, més circumstancial, es fa difícil amb el vehicle dels llibres i té un caràcter massa fugisser quan té solament un caràcter d'exposició oral. (Com deien els llatins: "verba volant, scripta manent", o sigui: volen els mots, romanen els escrits.)

Malgrat la filiació política de molts dels col·laboradors,

HORA DE ESPAÑA

REVISTA MENSUAL

I SUMARIO:

ENSAYOS DE ANTONIO MACHADO, ROSA CHACEL Y JOSÉ BERGAMÍN. POEMAS DE J. MORENO VILLA Y J. GIL-ALBERT. NOTAS DE A. SÁNCHEZ BARBUDO, J. LÓPEZ-REY, R. GAYA, M. ALTOLAGUIRRE Y B. CLARIANA. TEATRO DE R. DIESTE.

Vinetas de Ramón Gaya. Valencia, Enero, 1937.

"Hora de España" va mantenir el principi del debat lliure de les idees, de la neutralitat, no gens còmoda, per cert, enfront de determinades posicions polítiques. La presència, a cada número, i el mestratge d'Antonio Machado, compromès amb la causa republicana però disposat a fer de suport de tots els antifeixistes, jugà, segurament, un gran paper en la comesa.

EL NOM D'ESPANYA

És ben cert que el centralisme franquista ens ha fet pronunciar el nom d'Espanya amb mostres innegables d'insatisfacció. Per als nostres avantpassats republicans, el nom d'Espanya tenia, segurament, un caràcter més maragallà. Molts catalans lluitaven, amb els germans d'altres pobles de l'Estat, lluny de la "petita pàtria", Catalunya, per l'Espanya republicana. (És el peruà César Vallejo, al poema "España, aparta de mí este cáliz" qui dona el veritable context del nom, referència dels antifeixistes d'arreu del món.) El mot "España" no tenia, aleshores, la significació d'ocupació que tindrà amb el triomf de les tropes del general Franco i els seus aliats alemanys i italians. Com diu Machado, es tracta

Recuperar, pel camí de la reedició en facsímil, "Hora de España" és un esdeveniment cultural. El facsímil, a més, ensenya dues coses: que cal pensar en la qualitat d'impressió (la tria dels tipus d'impremta era obra del poeta i impressor M. Altoaguirre, les vinyetes són obra de Ramon Gaya) —la manca de qualitat no es pot justificar mai per imperatius d'urgència, parany en el qual tendim a recaure—, que sovint els detalls, com el flascó més menut, amaguen les essències més corprenedores. "Hora de España" tal com ens arriba, aplega els 23 números apareguts en cinc volums, d'unes 450 pàgines cada un, i costa 4.800 pts. S'han fet càrrec de la reedició, culturalment tan oportuna, l'editorial alemanya Topos Verlag, de Liechtenstein, i Editorial Laia, de Barcelona. Que sigui el primer graó d'una operació més ampla que ens porti a la recuperació de tota la nostra biblioteca republicana. I, ho repetim, no per caure en la nostàlgia, sinó per un deure de servei a la causa, encara pendent, del poble.

IGNASI RIERA

*"Hora de España", revista mensual: ensayos, poesía, crítica, al servicio de la causa popular.

Tele - evasions

Encara que RTVE vulgui donar imatge de new look, la veritat és que alguns dels antics mètodes continuen practicant-se: es manipula o es censura. No deixa de ser simbòlic que, en una setmana, tres espais relacionats amb la música popular no s'emetessin: **Yo Canto**, **Musiqueando** i **Pop-Grama**. Pere Tàpies i Guillermina Motta reberen les conseqüències dels dos primers. D'altra banda, **Pop-Grama** ha hagut de patir reducció de temps d'emissió i canvi d'horari per tal de restar-li audiència. Les tises també han arribat a aquest **Pop-Grama** que endega un equip de bons professionals del món de la música popular: els hi van retallar —entre altres coses— l'actuació de la **Nueva Trova** cubana perquè un dels seus membres, Pablo Milanés, cantà una cançó dedicada a Xile: **Yo pisaré las calles nuevamente / de lo que fue Santiago ensangrentada / y en una hermosa plaza liberada / me detendré a llorar por los ausentes. ¿Política Oreja?** Al cantant Quintín Cabrera també el van arxivar: ni cançó ni entrevista. Sembla que fins i tot deia un reneç, i sabut és que de reneç, en aquest país, només en pot difondre oficialment el camarada Don Camilo José Cela.

A RTVE hi ha càrrecs que semblen inamovibles. I és palès que els inamovibles solen ser els immobilistes. El control parlamentari haurà d'evitar que, del forat, no en surtin ni les seves excrescències. Recordeu el polèmic **Luís Pastor: Por más que le llaméis ni saldrá del agujero**. Cal diferenciar entre catacumbes i clavegueres.

A. B.

Al llarg d'una densa filmografia, Francesco Rosi ha donat prou mostres del seu compromís polític i moral. Li faltava però —almenys per als espectadors espanyols, que sempre anem amb deu anys de retard—, la pel·lícula sobre la guerra i sobre l'exèrcit. Aquesta pel·lícula és **"Uomini contro"** ("Homes contra la guerra"), realitzada el 1970 —és a dir, que ens arriba amb set anys de retard i les causes no poden ser més clares—.

En primer lloc **"Uomini contro"** és una pel·lícula contra la guerra, un cru al·legat contra la irracionalitat de l'enfrontament armat entre els homes, en nom de conceptes tan nebulosos com l'honor, la pàtria o la supervivència. **"Uomini contro"** està basada en la novel·la de l'italià

Emilio Lussu, **"Un anno sull'altipiano"**, el la qual es planteja per primera vegada la guerra del 14-18 —la gran guerra—, no tant com un enfrontament entre països, com un enfrontament de classes socials, fent cura sobretot a analitzar les diferències entre els soldats, sorgits de la pagesia, i els oficials superiors, de la gran burgesia, i en demostrar la relació entre aquests mateixos soldats-camperols i els joves oficials de la petita burgesia. És aquesta oposició de dues cultures nacionals allò que dona un nou angle al plantejament que Rosi dona a aquest film sobre la primera guerra mundial. La condemna del realitzador italià és doble: d'una banda de la guerra en si, de tot l'horror d'aquesta lluita entre homes, els quals amb els mateixos sentiments, amb els mateixos problemes, han d'enfrontar-se entre ells, sense saber exactament per què. En aquest sentit l'al·legat de Rosi és fecund i positiu, perquè no es queda a la superfície del problema, sinó que aprofundeix en la inhumanitat que tot acte bel·ligerant té per a l'home i per a la societat.

Però Rosi ofereix també un rigorós anàlisi de l'exèrcit i dels conceptes bàsics que regeixen la vida militar. En primer lloc, una disciplina per damunt de qualsevol tipus de racionalisme. El deure, i amb ell la pàtria, és per damunt de tot, per damunt de l'home, dels seus sentiments, per damunt de la societat i per damunt de la llibertat individual i col·lectiva.

Es tracta, al capdavant, de posar al descobert els elements de la manipulació i Rosi ho aconsegueix amb una força tremenda. El personatge del general Leone (Alain Cuny), és un exemple d'aquest sentit a ultrança d'una mentalitat de classe i d'una cultura. Està convençut de la justícia dels seus actes i actua únicament en funció de la idea que es fa de la pàtria i del deure. La seva bogeria, si és que se li pot dir bogeria, no és la d'un individu sinó la d'una classe social i d'una cultura. Això es veu clarament en l'escena final amb el jove tinent Sussu (Mark Frechette), quan li demana que es repensi del seu error i rectifiqui la seva posició.

El tercer element d'aquest triangle format pel general Leone i el tinent Sussu, és el

**La disciplina,
pitjor que la guerra**

'Uomini contro' de Rosi

tingent Ottolenghi (Gian Maria Volonté), l'element catalitzador, que farà prendre consciència a Sussu de les injustícies que, en nom de la disciplina, s'estan fent amb els mateixos homes del seu regiment.

Rosi ha fet una bonica i encertada definició de la seva pel·lícula: "No és necessari que es vegi l'enemic en el film: no existeix. L'enemic és un soldat famolenc com el soldat italià famolenc. L'ensenyament ja massa quan surt de la trinxera exhortant els soldats

italians a no disparar. Hagués volgut veure'l menys encara. L'enemic no és més que una boca de foc que es veu entre el fum. Tampoc no vull crear el misteri al seu voltant: el veritable enemic és el poder, i el poder és austríac, italià, anglès, francès."

Vet aquí la riquesa del film de Francesco Rosi, una pel·lícula per a la reflexió i el record, una denúncia que tots hem d'escoltar i que a tots ens ha de preocupar.

MIGUELEFE

Esports

Adéu a vuit anys de montalisme

Diumenge que ve, dia 18, tindran lloc els actes de cloenda de vuit anys de montalisme al Barcelona. Vuit anys que passaran a la història per la manca de títols i pel greu dèficit econòmic en què està sumida una de les entitats esportives capdavanteres de Catalunya.

Amb tot, hem de dir que a en Montal li ha tocat viure una de les èpoques més difícils del nostre poble i que al seu voltant, exceptuant els inevitables directius com Gich, en Vives, Riba i algun altre imposats des del poder central, ha procurat envoltar-se d'homes que, si bé en el futbol no han laborat amb encert, sí que ho han fet per quelcom més important com era l'esdevenidor del nostre país. Vagi doncs una cosa per l'altra i ara, en l'etapa provisional, cal que es preparin les eleccions del nou president d'una manera veritablement democràtica i que el qui surti sigui, a més a més d'un home de país, un entès en l'esport perquè el Barça no perdi el carisma social que té i recuperi la seva economia, alhora que torni a assolir campionats, que és una de les missions fonamentals d'un club esportiu.

Diguem adéu, doncs, a en Montal i desitgem els millors èxits al club en l'esdevenidor.

SÍ AL MUNDIAL DE L'ARGENTINA

Ha estat a Barcelona en Robert Guevara, germà del "Ché", i ha fet unes declaracions molt sensates respecte al mundial de futbol del seu país, l'Argentina. Segons ell, cal que els equips hi vagin, i també la premsa de tot el món perquè serà la manera que el poble argentí podrà fer conèixer les conseqüències de la dictadura del general Videla. **"Hi haurà manifestacions, el poble sortirà al carrer, però pacíficament. No hi haurà trets ni atemptats. Només volem que els periodistes no deixin un racó de l'Argentina sense visitar, sense veure."** En Robert Guevara és militant del Partit Revolucionari, un dels partits que apleguen més treballadors en les seves files. Cal, doncs, anar-hi per explicar a tothom què és una dictadura, el pa que s'hi dona. Nosaltres podríem fer-ho prou bé sense desplaçar-nos. Amb tot, hi ha greus dificultats en alguns països. Per exemple a Suècia, on els jugadors tornaran a reunir-se per decidir si viatgen o no. A Bèlgica passa quelcom semblant i a França hi ha un moviment molt fort contra la participació. Però les paraules d'en Guevara són prou clares perquè sigui escoltat.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Raimon Carrasco, l'home de Montal

Un esport elitista

La caçera, per als rics?

Les ciutats grans de Catalunya com Barcelona, Sabadell, Terrassa, Badalona, Mataró, l'Hospitalet, esdevenen cada cop més grans perquè, buscant feina, un sou estable, hi van a viure no sols els immigrants als quals neguen el pa i la sal en les seves pròpies terres, sinó que el mateixos catalans de pagès fan el mateix, fastiguejats per la poca renda que treuen al treball de sol a sol, sempre sotmesos a les contradiccions de la natura i als capricis de l'intermediari.

Per això, quan parlem d'esport a l'abast de tothom, hem de pensar en la cacera com el primer, puix que la majoria d'aquests nous ciutadans en són practicants des que tenien ús de raó.

La geografia catalana, diversa en planes i en muntanyes, amb vinyes on les perdius han sigut sempre abundants, amb boscos frondosos on el senglar és el rei, fa que l'esport de la cacera aplegui el major nombre de llicències, unes cent mil, molt per damunt de qualsevol altra disciplina.

UN ESPORT ELITISTA

De sempre, doncs, la cacera ha sigut l'esport dels nostres pobles, dels habitants de les masies i, per mor de la immigració, ho és ara de les ciutats. Aquest sí que és un esport practicat, mai no ha sigut un espectacle i els aficionats no volen altra cosa que sortir un dia cada setmana a respirar a ple pulmó l'oreig pur de les muntanyes, amb els companys, per fer petar la xerrada, i amb una botifarra per coure a la brasa.

Malauradament, a la cacera s'hi aficionaren altres personatges que no eren el senzill pagès o el treballador de la ciutat. I començaren per tot

arreu a sembrar rètols de "Vedat" o "Reserva" privant d'aquest esbarjo els qui no tenen prou mitjans per pagar les grosses quantitats que es paguen en l'actualitat.

Per controlar "com cal" la cacera, es creà ICONA, instrument que no ha servit per res, perquè els rius cada cop són més contaminats, als boscos cada cop hi ha menys cacera i els caps rectors d'ICONA només busquen el benefici econòmic, com es demostra al Pirineu, on no hi ha un sol pam de terreny lliure, i els isards que hi ha en força quantitat es destinen als trets dels caçadors que poden pagar fins cinquanta mil pessetes per un trofeu.

Ara, per tot Catalunya, només hi ha terrenys vedats sense la més mínima possibilitat que el ciutadà pugui passejar l'escopeta a l'esquena fruint del contacte amb la natura. Però ja cura prou bé ICONA de no fer cap mapa dels vedats ja que els seus responsables saben molt bé que quasi bé tots són il·legals. Però això no els preocupa. Sembla que els vagi molt bé que la cacera segueixi sent un esport elitista. Que només uns pocs privilegiats pugin gaudir d'allò que la naturalesa ha creat, dels boscos i de l'aire pur, del qual, si no és amb pessetes, i moltes, no podem fruir.

MANIFESTACIÓ DE CAÇADORS

Farts, els caçadors, del maltractament que l'Administració els dona, volgueren fer pública la seva protesta. Sol·licitaren autorització al governador civil de Barcelona i els la negà. Ara, de nou l'han demanat. Els "defectes" que hi havia a la redacció de la primera sol·licitud, han sigut esmenats. Hi haurà permís?

Esperem que sí, ja que, si no,

començant molt aviat, l'única sortida que hi trobaran serà la que fou emprada l'any passat en alguns llocs. Llogar autocars i presentar-se cinc-cents caçadors junts cada diumenge a un vedat diferent. Aleshores els guardians d'ICONA s'imagaren. La Guàrdia Civil, amb raó, digué que aquesta era una qüestió que pertanyia a la guarda dels vedats.

La cacera, ¿per als rics, no més?

Hauran de canviar molt les coses perquè els caçadors estiguin satisfets. Tant com una nova concepció de la propietat privada, almenys de l'ús que se'n pot fer, ja que sembla lògic que la propietat s'exploti, a canvi d'una contribució, per guanyar una plusvàlua en la recollida de les collites, en el tallat dels arbres dels boscos. Però no és coherent que aquest concepte de la propietat arribi fins al domini total d'allò que, sense la mà de l'home, la naturalesa crea, i que s'arrendin les possibles peces de caça a un intermediari que de nou les revèn al preu que vol a un tant anyal, amb la qual cosa s'arriba a una selecció elitista que priva que l'esport estigui a l'abast del poble i que la seva pràctica sigui un dret.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Els dissidents de l'Est

És difícil, en poques ratlles, abordar un tema tan polèmic com és el dels dissidents dels països de l'Est, però últimament se n'ha parlat molt, sobretot arran de les reunions internacionals de Venècia.

La primera informació que els lectors han de tenir present és que a Venècia hi ha hagut dues reunions, pràcticament una darrere l'altra: de l'11 al 14 de novembre, la primera, promoguda per *El Manifesto*, titulada "Poder i oposició a les societats post-revolucionàries", i la segona, del 15 al 18 de novembre, convocada per la *Biennale* com cada any, centrada enguany en el tema de "Socialisme i llibertat: el fenomen de la dissidència". La premsa s'ha ocupat extensament del tema, sobretot de la segona reunió, i, per tant, no m'estendré sobre massa generalitats.

Prefereixo centrar-me sobre algunes qüestions més precises, sobretot sorgides a la primera reunió, la de *El Manifesto*, perquè em semblen més importants, i de passada respondre a l'article de Teresa Pàmies, aparegut en aquestes mateixes pàgines fa quinze dies, amb el títol "Els dissidents de l'Est". Ho faré tenint en compte que vaig ser invitat a títol personal, a ambdues reunions de Venècia.

Com és sabut, la diferència més gran entre la reunió del *Manifesto* i la de la *Biennale* és que la primera convocava un seguit de delegats i perso-

nalitats que partien d'una perspectiva socialista, d'un bagatge teòric genèricament marxista i d'un marge de crítica considerable respecte als problemes plantejats: els membres del PC italià B. Trentin i R. Villari, el comunista francès Althusser, i Alfons Comín i J. Aznar pel que fa als comunistes espanyols, participaven als debats al costat de marxistes com R. Rosanda, L. Magri, V. Riéser, F. Claudín, K. S. Karol, F. Marek, etc. Els dissidents de l'Est presents eren Pelikan i Kavín de Txecoslovàquia, Pliuxt i Weil, de la URSS, Meszaros, d'Hongria, i Baluka de Polònia.

Teresa Pàmies comença el seu article dient: "Per tot el que he llegit sobre el debat que tingué lloc a Venècia per iniciativa de *El Manifesto*, els anomenats dissidents de l'Est s'han expressat més aviat com gent de dreta." Vull creure que Teresa Pàmies ha confós les informacions sobre la primera reunió i la de la *Biennale* (on efectivament la representació de la dissidència era molt més heterogènia), o bé que no ha vist tota la premsa que al final preciso, perquè els dissidents presents a la reunió del *Manifesto* no eren de dreta, sinó que eren mar-

xistes i, més precisament, situats en una perspectiva comunista.

Per entendre això, hem de tenir present una sèrie de criteris que sovint oblidem. En primer lloc, per a qualsevol dissident, és difícil pensar en els termes polítics que són els nostres, perquè, per a ells, pluralisme, democràcia, autonomia sindical, debat ideològic, etc., són paraules que no tenen el mateix sentit que per a nosaltres, occidentals. Es gent que independentment de si ara, a Occident, és d'esquerra, de centre o de dretes, als seus països ha estat perseguida i represaliada en nom d'una ideologia, d'un partit únic i d'un estat que *tenen el monopoli del marxisme-leninisme*. Dit d'una altra manera, poden sentir-se víctimes d'allò que ells han viscut com a *expressió única de la pràctica comunista*, i si no han fet abans la distinció entre allò i el que a Europa són socialisme i comunisme, és perquè no han tingut accés a cap tipus d'informació al marge dels canals oficials sobre el que aquí passa. Així, doncs, té particular mèrit que homes com Pliuxt (tres anys d'asil psiquiàtric) o Borís Weil (deu anys de presó i quatre de deportació a Sibèria per haver

creat un cercle de debat marxista quan era torner fressador) facin ara un crítica marxista als dirigents de la URSS, amb la qual podem o no estar d'acord. Però ells se situen voluntàriament en aquesta òptica, i això no se'ls hi pot negar.

En segon lloc, tant els dissidents d'esquerra com els qui se situen en posicions marxistes, com ara Sakhàrov, Amalric o Natacha Gorbanèvskaia (que va tenir els nassos de manifestar-se a la plaça Roja de Moscou l'endemà de la invasió de Txecoslovàquia) són per a nosaltres, gent de l'esquerra occidental, una interpel·lació constant, perquè són incòmodes i perquè, a més a més són els productes d'una societat que fa *seixanta anys* que va trencar amb el capitalisme, amb el desenvolupament econòmic i social que tothom coneix. ¿Com pot ser que, després de tant de temps, una societat que molts consideren socialista (primitiva, limitada o com vulgueu) segueixi generant conflictes semblants? Es pot dir que els dissidents són minoria. Segurament; però això fa encara més inquietant la desproporció d'una repressió que no correspon a una amenaça fonamental. Es pot dir que són intel·lectuals, però ni això no és un insult, ni a Rússia els intel·lectuals no han deixat de ser mai el símptoma de les contradiccions profundes d'una societat on la relació entre la super-estructura política (l'Estat, el Partit) i l'estructura social té unes contradiccions de les quals no tenim explicació satisfactòria.

En tercer lloc, hi ha els dissidents dels altres països com Txecoslovàquia i Polònia, on la resistència s'ha manifestat a nivell de moviment obrer, de vegades de manera espontània i brutal, com a Polònia el 1971 i el 1976, o estretament lligada amb el Partit, com a Txecoslovàquia el 1968. Homes com Pelikan i Kavín són comunistes convençuts, quadres de llurs partits fins a llur expulsió, que, a més a més, són partidaris de l'eurocomunisme. O Meszaros, d'Hongria, que Lukacs considerava el seu deixeble més important, o el polonès Baluka, responsable del comitè de solidaritat amb els obrers de les ciutats de Ursus, Radom i Setín.

Estic d'acord amb Teresa Pàmies quan afirma la solidaritat amb els dissidents més enllà de llurs opcions polítiques, en el mar de la violació dels drets i llibertats fonamentals. Però no tots els dissidents són de dretes, no tots renuncien al socialisme. L'existència del fenomen "dissident" obliga tothom a preguntar-se què passa allà, a l'Est, és a dir: Què ha produït, en el marc històric que és el seu, seixanta anys de socialisme a la URSS. De positiu i de negatiu.

PERE VILANOVA

L'operació del canvi de carnet

El IV Congrés ha acordat canviar el carnet actual del PSUC pel carnet que correspon a l'any 1978.

El carnet que anem a canviar és el primer que els membres del PSUC han tingut després de 38 anys de lluita en la dura clandestinitat. Va ser editat en commemoració del 40 aniversari del partit, en el període clandestí, però ja quan anàvem avançant decididament pel camí de la legalitat i per això el carnet no porta el nom ni el cognom ni cap altra dada que pugui identificar cap company.

Aquest carnet ha estat una eina de treball molt important "per avançar cap a la superfície", com dèiem abans d'assolir la nostra legalització; ha estat una gran contribució a la presència pública del PSUC entre el poble de Catalunya que s'ha expressat en els resultats electorals del 15 de juny; ha estat un gran element que, amb el treball realitzat per les nostres companyes i companys organitzant nombrosos actes grans i petits, públics i no, han contribuït als grans passos endavant que hem fet en la construcció del partit de masses que necessita la classe obrera i el poble de Catalunya.

La gran part del treball realitzat entorn del carnet que anem a canviar ha estat fet, doncs, en un període dominat pel gran esdeveniment del 40 aniversari de la fundació del PSUC i per la particularitat d'haver estat desenrotllat en la il·legalitat.

El canvi de carnet que hem de realitzar a totes les organitzacions del partit ha de ser una operació eminentment política que ens ha de permetre conèixer les característiques dels membres del partit (on viuen, on treballen, en quina organització de masses actuen, el seu ofici, la seva qualificació professional, etc.); ha de ser el moment de proposar als afiliats que encara no ho han fet, d'incorporar-se a una agrupació del partit i també a l'activitat de masses; veure d'obtenir una racional utilització de cada company; conèixer les seves capacitats i vetllar, a la vegada, perquè no s'introdueixi cap provocador a l'organització del partit. (1)

Anem a realitzar aquesta operació en un moment marcat per problemes polítics de cabdal importància com són: la lluita per l'aplicació del Pacte de la Moncloa com element substancial per consolidar la democràcia a Espanya; la lluita per avançar i conquerir noves fites en el procés autònom de Catalunya donant suport al govern de la Generalitat acabat de constituir, i preparant a fons, ja i ara, les grans campanyes polítiques d'importància transcendental, encara que de signe diferent, com són les eleccions sindicals i les municipals.

Per tal de participar com cal en aquestes serioses lluites i influir-hi amb les nostres idees, hem de fer de l'operació canvi de carnet, del lliurament del nou carnet del partit, una gran campanya d'explicació política dintre i fore dels nostres rengles, amb moltíssims actes de tota mena i arreu on sigui possible.

Aquesta campanya política hauria de centrar-se entorn de la popularització de les idees expressades al Programa, els Estatuts del partit i l'informe del Comitè Central aprovats al IV Congrés; posant l'accent a explicar el caràcter revolucionari, marxista i leninista, del PSUC com a partit de la classe obrera, de la pagesia i de les forces de la cultura; partit de lluita, de combat i partit que comparteix tasques de poder en el govern de Catalunya i que ben aviat les compartirà als municipis catalans.

L'altra vessant d'aquesta campanya d'explicació política ha de ser constituïda per un seriós esforç organitzat i planificat de la nostra política de reclutament que, guanyant nombrosos obrers i pagesos, homes i dones del front de la cultura i nombrosos joves, ens permeti arribar ràpidament al partit de 50.000 afiliats i, després, marxar cap endavant vers fites més elevades. Aquest hauria de ser un dels millors resultats capitalitzadors de la campanya d'explicació política i de l'operació canvi de carnet.

Aquesta operació, la primera que fem en la llibertat, l'abordem en unes condicions en les quals les nostres organitzacions encara no estan armades de l'experiència necessària que ens faciliti la seva realització. Volem assenyalar, doncs, que la insuficiència que significa la manca d'experiència ha d'incrementar i estimular el sentit de la responsabilitat i la iniciativa dels comitès del partit, de totes les organitzacions i afiliats per tal d'assegurar l'èxit d'aquesta gran tasca.

Això significa la necessitat que tots els comitès del partit i especialment els comitès de les Agrupacions estudiïn acuradament i urgentment tota una sèrie d'activitats per tal d'establir criteris lligats a les particularitats de la seva organització i la població on actuen, que estableixi plans de treball per a la realització de l'operació canvi de carnet. En aquest sentit la Secretaria d'Organització del Comitè Executiu adreçarà una carta a tots els comitès, a totes les organitzacions i militants del partit.

JOSEP SERRADELL (Roman)

(1) Vegeu la pàgina 20 de l'informe de Gregori López Raimundo al IV Congrés.

CADA MATI LLEGIU

AVUI

diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI

AVUI

AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

Itàlia: el temps s'esgota

El PCI vol entrar al govern

Les coses van cada vegada més ràpidament a Itàlia. Ja se sap que, fa cosa de dues setmanes, el Partit Socialista (9 per cent dels vots a les darreres eleccions) i el Partit Republicà (el més important dels partits laics) van demanar amb insistència que els comunistes accedissin a majors responsabilitats en la direcció política del país. La Malfa, dirigent del Partit Republicà, ha precisat la seva opinió: és indispensable un govern d'emergència que es concreti en la participació física dels comunistes al govern. Aquesta idea ha anat avançant lentament d'ençà de les eleccions legislatives de juny de 1976, i, fins ara, els conservadors eren més aviat de l'opinió que el Partit Comunista, amb la seva política de prudència, havia quedat satisfet amb els compromisos obtinguts, ja fa mesos, del govern Andreotti, i, sobretot, amb el pacte sobre el programa de govern que no fa gaire van signar tots els partits de l'arc constitucional.

La setmana passada, però, les coses van canviar. És el propi Partit Comunista qui, convençut de la gravetat de la situació, exigeix ara clarament —i per primera vegada explícitament i textualment— la seva entrada al govern. Govern que hauria de ser d'emergència i incloure també a altres forces, com ara els socialistes. Possiblement, un govern d'aquestes característiques significaria un major consentiment popular i una dinamització del programa de govern signat per tots els partits que hem esmentat més amunt.

Darrere aquesta iniciativa comunista hi ha un parell de raons de pes: primer, que la crisi econòmica i el problema de l'ordre públic (és a dir la qüestió del terrorisme grupuscular i dels atemptats) no són tasques per a un govern minoritari i desacreditat com l'actual; i segon, que els moviments socials i les organitzacions sindicals, sotmesos a una poderosa pressió popular, fent valer llur força i llur autonomia respecte als partits polítics, obligués aquests a prendre totes les responsabilitats que el poble demana.

El *Corriere della Sera*, lligat al grup Agnelli, publicava la setmana passada unes declaracions de Richard Pipes, kremlinòleg i assessor del Departament de l'Estat nord-americà, que deien: "La inclusió de dos o tres ministres comunistes al govern italià no hauria de provocar necessàriament una ruptura amb els Estats Units." Com el mateix senyor deia a continuació: "seria difícil convèncer l'opinió pública americana que hem de conservar un exèrcit de tres-cents mil homes a Europa per defensar-nos de l'amenaça comunista..."

Aquí, encara que esquemàticament, es reflecteix l'ambigüa i contradictòria actitud de l'administració americana pel que fa al tema de l'accés al poder, per via democràtica, dels comunistes en alguns països de l'Europa mediterrània. D'una banda, sembla que la inevitabilitat de tal perspectiva és ja tímidament assumida pel grup Carter, que admetria "dos o tres ministres comunistes", però d'altra banda, això obligaria a revisar uns quants mites USA en matèria de defensa exterior, sobretot a Europa. L'amenaça, però, segueix present, i les pressions americanes no serien pas la més petita de les preocupacions que un govern d'emergència, com el que proposen comunistes, socialistes i republicans, hauria d'afrontar.

I, després, hi ha la Democràcia Cristiana que, si governa sola, ho fa minoritàriament i gràcies a l'abstenció crítica dels comunistes, però sense la qual no es pot encara afrontar els canvis que la situació italiana exigeix. Aquesta és una de les més grans paradoxes italianes: la Democràcia Cristiana, força a la vegada conservadora i immobilitista però amb base popular, ha de ser un factor de canvi o, almenys, s'ha d'evitar que ho sigui de paralització. Les seves contradiccions internes no evolucionen tan ràpidament com la situació exigeix, i el temps s'esgota. Un govern de concentració haurà, abans de res, d'empènyer la DC endavant. No serà fàcil.

P. VILA

L'ultra-dreta es manifesta l'1 de desembre a Lisboa, davant un cartell commemoratiu de la Revolució d'Octubre (Foto d'Arxiu)

La derrota d'en Soares al parlament portuguès, en perdre la moció de confiança el passat 8 de desembre, va fer esclatar la crisi política que, d'una manera subterrània, vivia el país des de principis d'any. Per un ampli marge de vots quedava desterrada la il·lusió soarista de "governar sols" manifestada l'endemà de les eleccions del 25 d'abril de 1976 (en les quals el Partit Socialista obtingué el 35 per cent dels vots) i reafirmada contínuament pel president del govern portuguès al llarg dels últims 18 mesos.

La crisi política que obre aquesta decisió del parlament i que roman oberta en el moment de tancar aquesta crònica s'ha produït, és clar, a conseqüència de la profunda crisi econòmica i social que el govern socialista ha estat incapaç de resoldre en benefici d'una o altra de les forces o blocs de forces socials en presència. I, molt en concret, l'ha provocat la reiterada obstinació d'en Soares de rebutjar la proposta d'acord programàtic avançada pels comunistes per fer front a la crisi sense descarregar-ne totes les conseqüències damunt de les espatlles dels treballadors.

De fet, és tota l'estratègia d'en Soares la que ha entrat en crisi. I no és gens estrany que la seva derrota i les dificultats que troba el cap de l'Estat per designar nou president del govern hagin aixecat tantes butllofes a Espanya i a Itàlia, on l'Andreotti i en Suárez han posat les seves barbes en remull davant de la constatació del destí que sembla esperar, inevitablement, a tots els projectes de govern que, sense optar deliberadament per una política de la dreta més reaccionària, volen seguir una tercera via que suposa la marginació dels partits obrers de la gestió del país.

Perquè aquest és el drama d'en Soares i aquí rau l'explicació de l'impasse portuguès. Des que el passat 25 de maig el Partit Socialdemocràtic i el Centre Democràtic i Social

decidiren coordinar la seva acció per obligar el govern a

Portugal

Governar sense els comunistes

abandonar les últimes vel·litats progressistes —en particular, aplicant decididament la contrareforma agrària—, el Partit Socialista constata la seva soledat i la seva feblesa. Colpit per problemes interns —l'abandó dels integrants de Fraternitat Obrera, capitanejats pel ministre d'agricultura, pel desacord amb la contrareforma agrària i, en general, amb la política econòmica antiobrera del govern socialista no fou res més que l'expressió més esclatant de la profunda crisi del PSP—, el Partit Socialista es trobà incapacitat per seguir endavant amb la política d'austeritat acordada a finals d'any amb l'abstenció dels vots centristes i comunistes. I, sobretot, es va veure incapacitat per continuar una

política econòmica que ja no comptava amb el suport dels Estats Units i d'Alemanya Federal. La negativa del Fons Monetari Internacional a assumir els crèdits promesos precipità de forma alarmant el col·lapse de la balança de pagaments i contribuï a accelerar la inflació i a augmentar l'atur.

Quan, el mes d'agost, Alvaro Cunhal, secretari general del Partit Comunista, exigí noves eleccions, la sort del govern monocolor estava ja dictada. Efectivament, la gran influència dels comunistes en la classe obrera industrial de Lisboa i en el proletariat del camp —bastida entorn de la unitat sindical, democràticament reforçada per les eleccions successives que s'han produït a diferents sectors industrials on les alternatives sindicals propugnades per socialistes i socialdemòcrates han fracassat estrepitosament, i damunt de la reforma agrària de l'Alentejo—, deixava Soares sense espai de govern, atrapat entre una dreta que exigeix l'enterrament definitiu de les conquestes populars del 25 d'abril (com ho exigeixen diversos sectors de l'imperialisme) i un PCP i uns sindicats obrers que demostraren reiteradament, amb manifestacions monstres a la capital, que no estaven disposats a avalar un programa de govern decidit a les seves espatlles.

Es fa difícil esbrinar una sortida de la crisi perquè, com sempre ha passat a Portugal des de l'històric 25 d'abril, el desllorigador dels conflictes polítics encara passa en bona part per fora del parlament. És en aquest sentit que incògnites com la del mateix Eanes (que es passa significativament per Alemanya amb dos ministres dimissionaris) i, darrere d'aquesta, l'actitud de l'exèrcit —on els corrents reaccionaris s'han enfortit notablement, però on romanen presents amplis sectors progressistes— seran decisives per decantar la situació en una o altra direcció.

ANDREU CLARET SERRA

A les Nacions Unides

Oreja: abstenció injustificable

Espanya, més ben dit, el govern espanyol, a través del seu ministre d'afers exteriors, s'ha abstingut a les Nacions Unides en una resolució condemnatòria de la dictadura pinotxeta de Xile.

La decisió ha caigut com un gerro d'aigua freda damunt al majoria del nostre poble, fortament sensibilitzat i solidari amb el sofriment del poble xilè.

La minoria parlamentària comunista havia adreçat una carta a Marcelino Oreja on es pregava "intervenir per les vies que es considerin més adequades, per tal que la proposta, que ens diuen que serà examinada a l'esmentada Assemblea, de censura al govern dictatorial de Xile trobi la comprensió i l'ajut de la delegació espanyola".

Marcelino Oreja ha volgut justificar l'abstenció dient que condemnar Xile a l'ONU hagués estat discriminatori, puix que —segons Amnistia Internacional— són 117 els països que vulneren els drets humans.

L'argumentació del senyor ministre no s'aguanta. I ens ve a la memòria que Espanya ha estat un dels pocs països que Pinochet ha volgut visitar; també la visita oficial del vaixell-presó "Esmeralda". ¿Por de perdre la comanda de camions Pegaso? ¿Subconsciència d'antigues afinitats ideològiques? És evident que la política exterior de l'actual govern en relació a l'Amèrica Llatina se situa —com ho va demostrar també la suspensió del Congrés Internacional de la Lliga dels Drets dels Pobles— en l'acceptació de la situació de dictadura i opressió que pateixen aquests països.

llengua

per ENRIC VIVES

Per camins catalans

ria com una casa de pagès.

I és lamentable constatar que aquesta ximpleria té una certa vigència encara. Trobem, avui, gent que fa servir aquest sistema de calc. I fan el ridícul, perquè és un sistema que, endemés d'absurd, no funciona. En alguns casos, el castellà i el català es corresponen; però no en tots. No us cansarem amb exemples.

En posarem només dos: Hem treballat fins a la matinada per tenir-ho tot a punt (en castellà, para tenerlo todo a punto). El segon exemple: Para davant la conjunció que. Hemos venido para que nos deis los periódicos. En català: Hem vingut perquè ens doneu els periòdics. Sap greu de dir que força vegades hem llegit per a que; no fa gaire ho hem llegit en lletra impresa, en un setmanari català. En català no s'ha de dir ni escriure mai per

a que. És un calc inadmissible i res més.

Volem fer constar que cada cop que ens hem referit al castellà volíem dir el castellà actual. L'ús de para i por no ha estat sempre com és ara. Vegeu, sense entrar massa en el tema perquè no és el nostre objectiu, un parell de frases de Cervantes, del "Don Quijote":

"... le tuvieron por loco y por averiguarlo más i ver que género de locura era el suyo le tornó a preguntar Vivaldo..." Ara diríem: ...para averiguarlo más.

"Pero una cosa quiero suplicar a vuestra merced... y es que porque a mi amo no le tome gana de ser arzobispo... que vuestra merced le aconseje que se case luego..." Ara diríem: para que a mi amo no le tome gana...

Vet aquí que en aquests dos casos el català es correspondria amb Cervantes (per, perquè). Però, ep!, no caiguem tampoc en l'absurd i l'errada de calcar el castellà del temps de Cervantes.

Continuem amb per i per a. Proseguim, doncs, pel laberint; però cal advertir que ho hem de fer per camins catalans. Estem examinant l'ús d'unes preposicions catalanes i els nostres raonaments, la lògica de l'aplicació en uns casos de per, en altres de per a, han de ser fruit de la consideració dels mecanismes genuïns de la llengua catalana i del seu caràcter.

¿Per què diem això? Perquè hi va haver un temps que, per tal de resoldre la qüestió de les esmentades preposicions, alguns gramàtics van tirar pel dret i van dir que allà on el castellà usa por calia dir, en català, per i on el castellà fa servir para s'havia de dir per a en català. Aquest mètode és absurd perquè el català i el castellà són dues llengües diferents, tot i que ambdues siguin de la família romànica. No podem pendre per model el castellà com tampoc no podem fer-ho amb el francès, el portuguès, l'italià, etc. D'altra banda, el mètode —molt expeditiu, cal dir-ho— obligaria els catalans a deturar-nos cada cop que haguéssim de fer servir per o per a i pensar en una altra llengua per saber què havíem de dir o escriure. Això fóra una ximple-

"Les meves armes són la paraula"

Ernesto Cardenal, un poeta revolucionari

Ernesto Cardenal, poeta, cristià, revolucionari i marxista, ha estat a Barcelona per participar en el suspès congrés de la Lliga dels Drets dels Pobles. El poeta dels "epigrames", dels "salmos", el fundador de la comunitat de Solentiname, recentment destruïda per Somoza, ha vingut per denunciar l'ajuda que el govern espanyol dóna a la dictadura nicaragüenca del general Somoza. Aquest ha estat el tema central de l'entrevista.

—¿Per què Ernesto Cardenal a Espanya?

—He vingut a Espanya per denunciar l'ajuda del govern espanyol al dictador Somoza, en armes i en diners, i a demanar que s'acabi aquesta ajuda. Perquè ara que els USA l'han suspesa per les tremendes violacions dels drets humans que comet la dictadura de Nicaragua, el govern espanyol la dóna.

—¿Com és l'ajuda del govern espanyol?

—Ha donat 70 milions de dòlars, sense comptar les armes. Aquests diners no són per al poble, sinó per a augmentar la riquesa de Somoza i perquè compri armes per matar nicaragüencs. El govern no lluita contra ningú més, i aquesta ajuda d'Espanya, no la podem agrair. Quan caigui la dictadura no la pagarem pas. Que la hi vagin a cobrar a Somoza ja que és ell que l'ha rebuda, no el poble.

—¿És important tallar l'ajuda espanyola?

—És molt important per al procés de democratització de Nicaragua. El país té molta necessitat de diners. Fóra sobretot un cop moral. Puc dir-te que en aquests moments el govern travessa una greu crisi gràcies a la pressió interna però estimulada per la pressió internacional.

—La nova política del president Carter, ¿pot influir en un canvi de govern a Nicaragua?

—És evident que l'actual govern ja no agrada als nord-americans. Els crea una imatge dolenta, i volen sortir-se'n. Potser amb una part de l'exèrcit o amb la mateixa oposició. Ara és el govern espanyol que està guanyant mala premsa.

—¿Què ha passat amb la teva comunitat de Solentiname?

—El que ha passat és ja prou conegut. A mitjan octubre l'exèrcit ho va destruir tot. Aleshores feia dotze anys que funcionava.

—¿I no era contradictori que funcionés en una dictadura com la de Somoza?

—El dictador no volia tenir un enfrontament amb l'església i la seva intervenció hagués estat contestada pels cristians de Nicaragua. A més a més, el fet que sóc un poeta conegut a l'estranger podia ocasionar protestes a nivell internacional.

—Tu, vas començar essent un revolucionari, després vas ser cristià i finalment ara ets un capellà. El procés contrari és

corrent, però el teu és quasi únic. ¿A què es deu?

—Jo vaig tenir una conversió religiosa als 31 anys per la meua actitud contemplativa. Després vaig ordenar-me monjo en un monestir trapense als USA i més tard vaig passar a la fundació de la comunitat de Solentiname. També va ser la contemplació que em va portar a la revolució i al marxisme, ja que primer no era marxista, lluitava contra Somoza simplement. Allò que més va influir perquè fos marxista va ser el meu viatge a Cuba, l'experiència de la revolució cubana, que explico en un llibre meu que es diu "En Cuba".

—¿Què en penses del diàleg entre marxistes i cristians?

—Primer va ser el diàleg, però ara ja n'hi ha de cristians

marxistes. Ja hem passat l'etapa del diàleg. Hem anat més enllà. Per mi, el marxisme i el cristianisme no són incompatibles sinó que són complementaris.

—¿Tornaràs a formar una nova Solentiname?

—Ara no, ara estic ficat de ple en la lluita contra Somoza. Després ja veurem. Els meus companys, els joves que treballaven amb mi, són ara guerrillers del Front Sandinista d'Alliberament Nacional. Ells tampoc no volen formar una altra Solentiname.

—¿Què és el Front Sandinista d'Alliberament Nacional?

—Abans de contestar-te voldria dir-te que jo formo part del Front i que he pres aquesta decisió perquè crec que com a poeta havia de participar en la lluita del meu poble i com a sacerdot no podia restar-hi al marge. El Front Sandinista és un moviment de lluita armada, d'esquerres com tots els moviments d'alliberament, que lluita pel socialisme.

—¿Teniu zones alliberades, no és cert?

—Jo no diria que tenim zones

alliberades com tu dius. Tenim uns 14.000 quilòmetres quadrats on no entra l'exèrcit, i hi ha enfrontaments periòdics a la resta del país. D'això, jo no en diria tenir zones alliberades.

—Ernesto, ¿encara tenim Somoza per temps?

—Sembla que la dictadura és feble i que Somoza, malalt, està incapacitat per governar. El govern està dividit i hi ha una oposició, per part de la població, com mai. Però, sobretot, la cosa més important és la gran pressió de la lluita armada del front sandinista. Encara en aquests moments el factor determinant són els enfrontaments armats.

—¿Què és per a tu la poesia?

—És una arma de lluita i una forma de predicació, un vehicle per comunicar el missatge de la revolució.

—Parlem una mica de dues poesies diferents, els teus epigrames i els salms. ¿Podem dir que els primers són de lluita i els segons de predicació?

—Els epigrames són la meua poesia de joventut, i és dife-

rent de la poesia que faig ara. Els epigrames tenen un element amorós, perquè va ser l'amor que em va inspirar la poesia, i un element revolucionari de la meua actuació contra Somoza.

—¿Però és sempre un amor frustrat?

—Crec que la major part de la poesia amorosa és d'amor frustrat, no de l'altre, i el que em va inspirar va ser aquest.

—¿I els salms?

—Vaig voler fer una traducció dels salms, acomodant-los al

llenguatge actual.

—¿I els podem considerar com un suport ideològic per als cristians marxistes?

—La meua poesia marxista és posterior als salms, i encara que pugui trobar-s'hi elements d'això que tu dius, jo no pretenia fer-ho, perquè, repeteixo, la meua poesia marxista és posterior.

—¿Prendràs les armes contra Somoza?

—Les meves armes són la paraula.

ALBERT FARRÀS

Ser o no ser útils. Aquest és el problema de fons que hi ha darrere d'aquesta llarga, intensa i peregrinant lluita dels "minusvàlids" que, durant les darreres setmanes barcelonines, han accentuat la seva activitat a fi que el govern reconegui els seus drets i les seves reivindicacions.

Ser útil. Inserir-se realment en la societat. Rebre l'atenció que els pertoca. Deixar de ser marginats per la indiferència i/o el menyspreu. Ser o no ser homes i dones que mereixen un respecte, i una col·laboració (treballs especials o subsidis) de tothom, i en primer lloc de la llei. Aquest és el repte. No es pot deixar de banda unes persones pel fet de

veure-les des de l'òptica de la rendibilitat econòmica. Optica que cal superar. La seva lluita, d'altra banda, està ajudant a desentabanar-nos.

Les darreres informacions arribades a TREBALL no indiquen que s'albiri, encara, cap solució. Esdevé si més no incomprendible que, quan gairebé tots els grups polítics i sindicals han expressat la seva adhesió, el govern perllongui la resolució i que, a més a més, la força pública rebí ordres de desallotjar els minusvàlids del SEREM i "d'empresonar-los" al carrer Enna, en un antic local del Movimiento. (Reportatge gràfic J.Civít)

Deixar de ser marginats

